

Fimmtiu
Passiu-Sálmar,

qvednir

af

Hallgrími Péturssyni,

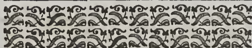
Sóknar-presti til Saurbæar á Hvalfjardar-strønd, frá 1651 til 1674.

22. Utgáfa.

Seljast óinnbundnir 48 ß. reidu Silfurs.

Videyar Klaustri, 1832.

Prentadir á Forlag Drs. M. Stephensens af Bókþryckjara Helga Helgasyni.

1. Sálmur.

Lagid: Minnstú, ó madur! á minn deyd.

Upp, upp, mín sál! og allt mitt ged, upp mitt hjarta og rómur med, hugur og túnga hjálpi til, Herrans pínu eg minnast vil.

2. Sáncti Páll skipar skyldu þá, ad skulum vér allir jørdu á, kunngjøra þá qvøl og daprann deyd, sem Drottinn fyrir oss auma leid.

3. Ljúfann Jesúm til lausnar mér, lángadi þó ad deya þér, mig skyldi' og lysta ad minnast þess, mínum Drottni til þakklætes.

4. Innra mig lokfins ángrid sker, æ! hvad er lítil rækt í mér; Jesús er qvalinn í minn stad, offjaldan hefi' eg minnst á þad.

5. Sál mín! skodum þá sætu fórn, sem hefir oss vid Gud Drottinn vorn,

fordæmda aptur forlíkad, fegnudur er ad hugsa' um þad.

6. Hvad stillir betur hjartans bøl, enn heilög Drottins pína og qvøl? hvad hept-ir framar hneixli' og synd, enn Herrans Jesú blódug mind?

7. Hvar fær þú betur, sál mín! sjed, sanna Guds hjartans ástar-ged, sem fad-ir gædskunnar fécк til þín, framar enn hér í Jesú pín?

8. O Jesú! gef þinn anda mér, allt svo verdi til dýrdar þér, uppteiknad, súng-id, sagt og téd, sídan þess adrir njóti med.

---

9. Ad lidinni máltíd loffaunginn, las sínum födur, Jesús minn, sídasta qvøldid, seint þad var, súngu med hans lærisveinar.

10. Guds Sonur sá, sem sannleiks rád, sjálfur átti á himni' og lád, þádi sitt braud med þackargjørd, þegar hann um-geckst hér á jørd.

11. Þursamadur ert þú, mín sál! þyggur af Drottni sérhvert mál, fædu þína og fóstrid allt, fyrir þad honum þacka skalt.

12. Illum þræl' er það eilíf smán, ef hann svo þyggur Herrans lán, drambsamlega og dreissar sig; Drottinn geymi frá slíku mig!

13. Eptir þann saung, enn ecki fyrr, útgeck Jesús um hússins dyr, ad hans sidvenju er það skéd, til olíu-fjallsins gánga réd.

14. Lausnarans venju lær og haldt, losa þinn Gud og dýrka skalt, bænarlaus aldrei byrjud sé, burtfer af þinu heimile.

15. Yfirum Kedrons breidann beck, blessadur þá med sveinum geck; sá lækur nafn af sorta ber, sýnir það gódann lærdóm mér.

16. Yfir hörmúngar er mín leid, á medan varir lífsins skeid; undan geck Jesús, eptir eg, á þann ad feta rauna veg.

17. Horfi eg nú í huga mér, Herra minn Jesú! eptir þér, dásamleg eru dæmin þín, dreg eg þau gjarnan heim til mín.

18. Þú vildir ecki upphlaup hardt, yrdi þegar þú fánginn varst, út í gras-gardinn geckstu því, gafst þig í manna hendur frí.

19. Af því lærí' eg að elska' ei frekt, eg-
ið gagn mitt, svo friður og spekt, þess
vegna raskist, þér er kjært, þolinmæði og
geð hógvært.

20. Sorgandi geckstú sagða leið, særði
þinn huga qvøl og neyð; hlæandi glæpa
hljóp eg stig, hefir þú qvittað fyrir mig.

21. Vort líf er grasgarðs gánga rétt,
grøfin er øllum fyrirsett. Syndugra leið
ei leik þér að, lendir hún víst í qvala-stað.

22. Yðrunar-tárin ættu vor, øll hér
að væta lífsins spor, gegnum dauðann
með gleði og lyst, gaungum vér þá í
himna vist.

23. Þá Jesús nú á veginum var,
við Postulana hann ræddi þar: henda
mundi þá hrösun fljót; harðlega Pét-
ur þrætti' á mót.

24. Frelsarinn Jesús fyrisjer, þá fall
og hrøsun er búin mér, hann veit og líka
lækníng þá, sem leysa kann mig sorgum
frá.

25. Aldrei, qvað Pétur: ætla eg,
á þér hneixlast á nockurn veg, þó all-
ir frá þér falli nú. Fullkomin var hans
losan sú.

26. Sú von er bædi volt og mirk, ad voga freklega á holdsins styrk, án Guds nádar er allt vort traust, óstødugt, veikt og hjálparlaust.

27. Gef mér, Jesú! ad gá ad því, glaskéri ber eg minn féssjód í, vidvørun þína virdi' eg mest, veikleika holdsins sjer þú best.

2. Sálmur.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Jesús geck inn í grasgard þann, Gethsemane var nefndur hann; af olíu þrúgum þad auk-nafn bar, olíutréd rétta Herrann var, oleum hjálprædis allra fyrst, af hans lífi þar pressadist.

2. Í aldingardi fyrst Adam braut, aptur Jesús þad bæta hlaut, aldingards-ekin ávøxt gaf, eymd synd og daudi kom þar af; í aldingardi ljúft lífsins tréd, lífgunar frjófgun veita réd.

3. Júdas þeckti vel þennann stad, þar hafdi hann lengi umhugsad, helst mundi pláts þad hentugast, Herrann

mætti þar forrádast, svo fæstir hefdu' ad segja af því, svik hans lægju svo hylming í.

4. Satan hefir og sama lag, situr hann um mig nótt og dag, hyggjandi' ad gløggt hvar hægast er, í hættu' og synd ad koma mér; en þó í þeim stad allra mest, sem á eg Gudi ad þjóna best.

5. Heims børnin hafa lyst þá lært, lygd og svikrædi er þeim kjært, fótsporum djøfuls fylgjande, falsrádin draga þó í hlé. Frá hans og þeirra hreckja-stig, Herra Jesú! bevara mig!

6. Opt hafdi Jesús í þann stad, ádur gengid, því veit eg þad, hefir sannlega Herrann minn, hugsad um pínu og dauda sinn, fulltíngis bedid fødurinn þar, svo fengi hann stadist píslirnar.

7. Jurta-gardur er Herrans hér, helgra Guds barna legstader, þegar þú gengur um þennann reit, þín sé til reidu bænin heit, andláts þíns gæt og einnig þá, upprísu daginn minstú á.

8. Lærisveinana Lausnarinn kjær, lét suma bída nockud fjær, þrjá tók þó med sér hjarta hreinn, hann girntist ecki ad vera einn; sála mín! þar um þenkja skalt, þér til lærdóms þad skédi allt.

9. Guds kristni er gras-gardur hreinn, Guds Sonar ertú lærisveinn; sit þú hvar sem hann segir þér, sonn hlýdni besta offur er, til krossins ef hann þig kallar þar, kom þú gladvær án moglunar.

10. Freistíng þúng ef þig fellur á, fordastú einn ad vera þá; gudhræddra selskap girnstú mest, géfa þeir jafnan rádin best, huggun er manni mennum ad, miskun Guds hefir svo tilskickad.

11. Hjartanlega vard harmþrúnginn, Herrann Jesús í þetta sinn, holdid skalf vid þad feikna fár, flutu í vatni augun klár, sagdi grátandi: sál mín er, svo allt í daudann hrigg í mér.

12 Hartnær stein-snari frá þeim fór, féll strax til jardar Drottinn vor, flatur sitt blessad andlit á; ógnarleg qvol hann mæddi þá; hjartad bardist í brjósti heitt, bædi var líf og sálin þreytt.

13. Samvitskan mig nú sjálfann slær, sje eg þad gjerla, Jesú kjær! mín synd, mín synd, hún þjádi þig, þetta allt leidstú fyrir mig, aví! hvad hef' eg aumur þræll, aukid þér mædu, Drottinn sæll!

14. Mér virdist svo sem mín misgjørd, sé meiri ad þýngd, enn himin og jørd, því Jesús þad fødursins ordid er, sem allt med sínum krapti ber, flatur hlaut þó ad falla þar, þá fyrir mig bar hann syndirnar.

15. Hjartans gledi og huggun traust, hér gefst þér, sál mín! efalaust, þad gjald fyrir mína misgjørd, er meira verdt enn himin og jørd, hans sorg, skjálfti og hjartans pín, hjá Gudi er eilíf qvittan mín.

16. Framm þegar Jésús fallinn var, fegurstu bæn hann gjørdi þar: abba, fadir, ástkjæri minn! af mér tak þennann kaleikinn, þó svo sem helst þú sjálfur vilt, sagdi Jesús, med gedid stillt.

17. Urrædin best er audmjúkt ged, ángrad hjarta og bænin med, hvenær sem kémur hormúng ad, hugsa þú, sál mín! vel um þad, óþolinmædi og møglan þver, meiri refsíngar ablar sér,

18. Obljúgur skaltú aldrei neitt, útheimta hvad þú girnist veitt, til hold-

sins muna hentugt þér, hugsa jafnan: að Drottinn sjer, hvað lífi' og sál til lids er nú, lángtum betur enn sjálfur þú.

19. Eins líkaminn og salin sé, sann-auðmjúkleg í bæninne, álítur Drottinn innra hitt, ei að síður skal holdið þitt, fyrir Guð með blygðun gánga fram, gjerði svo fordum Abraham.

20. Jesú, þín grátleg gras-garðs pín, gledur erþjáða sálu mín, þitt hjartans ángur hjartað mitt, frá hrigð og mæðu gjerði qvitt; því skal míns hjartans hjarta-þel, heidra þig, minn Immanuel!

3. Sálmur.

Með sama lag.

Enn vil eg, sál mín! uppá ný, upphaf taka á máli því: uppstóð Jesús, þó þreyttur sé, þrísvarsinnum frá bæninne, lærisveinarnir sváfu fast, Sancti Pétur því ávítast.

2. Til og frá geck hann prísvar þó, þar féckst ei minnsta hvíld né ró; undanfæri því eckért fann, allstadar Drottins reidi brann, gegnum hold, ædar, blód og bein, blossi gudlegrar heiptar skein.

3. Himna=ljósid var honum byrgt, helst því af nótt var ordid mirkt, ástvina huggun enga fann; allir sváfu um tíma þann; jørdin var honum óhæg eins; engin féckst bót til þessa meins.

4. Í þessum speigli þad sie eg, þeim sem Drottinn er reidur mjøg, hverki verdur til huggunar, himin, ljós, jord né sképnurnar; án Guds nádar er allt um kríng, eymd, mæda, qvøl og fordæmíng.

5. Framar siest hér hvad fárleg sé, fordæmdra qvel í helvíte; frá einni plágu til annarar, í ytstu myrkrum þeir ráfa þar; ó! hvad syndin afskapleg er, allt þetta særir hún med sér.

6. Í þridja máta af þessu siest, þad lærdú, sál mín! allra best, Guds reidi eld og eilíft fár, útsløcktu og lægdu Herrans tár, allt honum því til ama var, svo allt verdi þér til huggunar.

7. Hrigdar-sporin þín, Herra minn! í himnaríki mig leida inn; í nætur mirkr-um lá neyd á þér, nádar- og dýrdar-ljós gafst mér; vinir þér enga veittu stod, svo vinskap feng' eg vid sannann Gud.

8. Þar kom loksins á þeirri tíd, þreytti Jesús vid daudann stríd. Andlát mitt bædi og bana-sótt, blessadist mér þá sømu nótt; daudinn tapadi, Drottinn vann, dýrdlegann sigur gaf mér hann.

9. Ageck svo daudans ablid ríkt, eckért dæmi má finna slíkt: allur líkami Lausnarans, laugadist þá í blódi hans, sá dreira-sveitinn dundi á jørd, Drottins pína því mjøg var hørd.

10. Í Adams broti var blódskuld gjørd, bølvun leiddi þad yfir jørd; Jesú blód hér til jardar hné, jerdin aptur svo blessud sé, ávøxtur, gródi og aldin klár, oss verdi ad notum sérhvert ár.

11. Sárkalda daudans sveita-bad, um sídir þá mér kémur ad; sárheiti dreira-sveiti þinn, sefi og mýki, Jesú minn! ángistar sveita eilíft bál, aldrei lát snerta mína sál'.

12. Mér er svo qvøl þín minnileg, á morgni hverjum þá uppstend eg, fyrst

eg stíg nidur fæti' á jörd, færi' eg þér hjartans þackargjörd, blód-sveitinn þinn eg bid mér sé, blessan og vernd á jördunne.

13. Hormúng þá særir huga minn, hef eg mig strax í gras-gard þinn, dropana tíni' eg dreira þins, Drottinn! í sjódinn hjarta míns, þad gjald alleina gyldir mest, hjá Gudi fyrir mín afbrot vest.

14. Upphaf alls mesta ófegnuds, á-klegun straung og reidi Guds, bætt er, fridstillt og forlíkad, Fadirinn lét sér lynda þad, Sonurinn bar hans brædi frí, borg-adist þrællinn út med því.

15. Þess meir, sem pínan þreyngdi ad, því innilegar Jesús bad, heilagur Engill himnum frá, Herra sinn kom ad styrkja þá. Enn hefir þú hér einn lærdóm, ydka og lær hann, sál mín fróm!

16. Ef hér verdur, sem opt kann ské, undaudráttur á hjálpinne, bid, styn, and-varpa æ því meir, sem aukast vilja harm-ar þeir, födurlegt hjarta hefir Gud, vid hvern, sem lídur kross og naud.

17. Sjá þú ad Engill sendur var, Syni Guds hér til huggunar, þeir gódu andar oss eru nær, alla tíma þá bidjum

vær, helst þá lífs enda líður að, Lazari dæmi sýnir það.

18. Heiður, lof, dýrð á himni og jörð, hjartanleg ástar þackargjörð, Drottinn Jesú! þér sætast sé, súngin af allri kristninne, fyrir stríðið þig þjáði frekt, það er vort frelsi æfinlegt.

4. Sálmur.

Lagið: Einn Gud Skapari allra sá.

Postula kjöri Kristur þrjá, í qvölinni sér að vera hjá, bauð þeim vakið og biðjið víst, bráðleg freistni svo grandi síst.

2. Strax sem Jesús um stein-snar nær, sté fram lengra (þess gætum vær), allir sofnuðu sætt með ró, sjálfur Herrann einn vakti þó.

3. Aður var svoddan um þig spáð, á-sett framkom nú Herrans ráð, þú hlautst Guðs reiði-þrúgu einn, þreyttur að troða, Jesús hreinn!

4. Ef eg skal ecki sofa' í synd, svo er náttúran veik og blind, um stein-snar

máttú eitt mér þá, aldrei, minn Jesú! víkja frá.

5. Nætur-hvíldin mín náttúrlig, nóg er mér trygg, þá veit eg þig, hjá mér vaka til hjálpræðis, hvert qvøld vil eg mér óska þess.

6. Þrisvar Jesús til þeirra fór, þó að hann mæddi pína stór; hann bað Pétur með hriggri lund, hjá sér vaka um eina stund.

7. En hann sofnaði æ því meir, ei heldur vissu sjálfir þeir, hverju svörudu honum þá. Herrans pínu mjeg jók það á.

8. Mig hefir ljúfur Lausnarinn, leidt inn í náðar gras-garð sinn, vakandi svo eg væri hér, vitni skírnin mín um það ber.

9. Ungdóms bernskan, sem vonlegt var, vildi mig ofmjøg svæfa þar; foreldra hirtíng hógværlig, hans vegna kom og vakti mig.

10. Aldurinn þá mér eðladist, ásétt gjálífis svefninn mest; kénnimenn Drottins komu þrátt, kølludu mig að vakna brátt.

11. Fullvarin gleymsku svefninn sár, sókti mig heim og vard mjøg dár, dymmnan heims elsku dróst ad med, dapurt vard mitt til bænar ged.

12. Þá kom Guds anda hræring hrein, í hjarta mitt inn sá ljóminn skein, en í heimskunni svo eg svaf, sjaldan mig neitt ad slíku gaf.

13. Fárlega var mín fíblskan blind, forlát mér, Jesú! þessa synd, hvar med ad jók eg hørmúng þér, en hefnd og refsíng sjálfum mér.

14. Láttu þó aldrei leidast þér, ljúfi Jesú! ad benda mér, hugsi til mín þitt hjarta mildt, hirtú mig líka, sem þú vilt.

15. Vil eg nú hjartans feginn fá, Frelsari minn! ad vaka þér hjá, andinn til reidu er í stad, ofmjøg holdid forhindrar þad.

16. Jesús unnti med ljúfri lund, Lærisveinum ad hvíla um stund; því hann vorkénnti þeim og mér, þad eitt mín blessud huggan er.

17. Sídast allra þá sá hann þar, svikara lid fyrir hendi var, baud þeim:

vakid og bidjid best, burt er nú værd-
ar tídin mest.

18 Svoddan áminníng, sála mín!
sannlega skyldi ná til þín, svo þig ei
skadi svefuinn vær, svikarinn er þér ecki
fjær.

19. Daudinn forrædur fjørid þó, fyrr
enn vardi, því margur dó; hann er í
nánd þó sjáist síst, sérhvern dag er hans
áhlaup víst.

20. Daudinn þá mætir dapur þér,
dóminn hefir hann eptir sér, andskotinn
bídur búinn þar, í bálid vill draga sál-
irnar.

21. Sjá þú vel til, ad svoddan her,
sofandi komi ecki ad þér, í hreinni ydrun
þú hvern dag vak, herskrúda Drottins á
þig tak.

22. Vænin má aldrei bresta þig, bú-
in er freistíng ýmislig; þá líf og sál er
lúid og þjád, lykill er hún ad Drottins
nád.

23. Andvana lík til einkis neytt, er
ad sjón, heyrn og máli sneydt, svo er án
bænar sálin snaud, sjónlaus, køld, dauf og
rétt steindaud.

24. Vaktú, minn Jesú! vaktú' í mér, vaka láttú mig eins í þér, sálin vaki þá sofnar líf, sé hún ætíd í þinni hlíf!

5. Sálmur.

Lagid: Heidrum vér Gud af hug' og sál.

Medan Jesús þad mæla var, mannfjöldi kom í gardinn þar, Júdas, sá Herra sinn forréd, sveinar Prestanna og strídsfólk med, stríd-byttur báru, blis og sverd; búnir mjeg út í þessa ferd, um þad eg framar þenkja verd.

2. Verdur þad opt þá varir minnst, voveifleg hætta búin finnst, ein nótt er ei til enda trygg, ad því á qvöldin, sál mín! hygg, hvad helst, sem kann ad koma' uppá, kjós Jesúm þér ad vera hjá, skélfíng engin þig skadar þá.

3. En Júdas hafdi ádur sagt, audkénni þeim og svo vid lagt: hvern eg kyssi, handtakid þann, höndlid med gætni og bindid hann. Varastú, sál mín! svik og prett, þó sýnast megi' í hylmíng sett, Drottinn augljóst þad dæmir rétt.

4. En Jesús ádur allt fornam, hvad átti vid hann ad koma fram, þó geck hann sjálfur þeim á mót, þanninn rœddi med kjærleiks hót: ad hverjum leitid híngad þér! hópur íllmennis þanninn tér: Jesúm nadverska nefnum vér.

5. Jeg er hann! sagdi Jesús þá, Júdas sjálfur stód flocknum hjá; öblugt var Drottins ordid þad, allir til jardar féllu í stad. Hvad hans óvini hrelldi mest, huggar nú mína sálu best, í allri neyd þad auglýsest.

6. Þá eg fell edur hrasa hér, hærstur Drottinn vill reidast mér, þá segir Jesús: eg em hann, sem endurleysti þann syndarann, med mínu blódi og beiskri pín, brædi, fadir kjær! stilltú þín; efllaust er þad afsokun mín.

7. Djøfull, synd og samvitskan íll, sálu mína þá qvelja vill, eins segir Jesús: eg er hann, sem afmá þína misgjerd vann, líka sem vindur léttfær ský, lángt senkir burt, og sjást ei því; á mig trú þú, svo ertú frí.

8. Þegar mig særir sótt eda qvøl, sorgleg fátækt og heimsins bøl, jeg veit þú segir: jeg er hann, Jesús, sem lækna vill og kann, audlegd á himnum áttú víst, eymd þ'n og hrigd í gledi snýst, heiminn sigradi' eg, hrædstú síst.

9. Á dauda-stund og dómsins tíd, Drottinn! þad skal mín huggun blíd, ord þitt er sama: eg er hann, sem inn þig leidi í himna-rann, þjón minn skal vera þar eg er; því hefir þú, Jesús! lofad mér, gladur eg þá í fridi fer.

10. Jeg segi á móti: jeg er hann, Jesú! sem þér af hjarta ann, ord þitt lát vera eins vid mig, elska eg, segdú, líka þig, eilíst þad samtal ockar sé, uppbyrjad hér á jørdunne, Amen, eg bid svo skuli ské!

6. Sálmur.

Lagid: Einn Herra eg best ætti.

Frelsarinn hvergi flýdi, fjandmenn þá láu senn, Herrann beid þeirra hinn þýdi, þeim leysdi á sætur enn, hvern helst þeir hugsi' ad finna, hann spyr,

(sem ljóst eg gét), jafnt sem fyrr, Júdsar inna: Jesúm af Nazareth.

2. Eg em hann, aptur sagdi, annad sinn Jesús hátt. Lærisveinunum lagdi, líknar ord þetta brádt: ef mín ydur lystir leita, þá látid þessa frí. Búinn var hann ad heita, hjálprædis ordi því.

3. Hér af má heyra' og skilja, Herrans vors Jesú makt, ecki gat án hans vilja, á hann neinn hendur lagt. Vid mig þó hatri hreisi, heiptar-menn illgjarner, enginn kann, utan hann leysi, eitt skérda hár á mér.

4. Fedurnum hjarta hlýdinn, hann gafst á þeirra vald, sál mín! því sért óqvídin, sjá þitt óhlýdnis gjald, viljugur vildi' hann bæta, víst er þín skylda' audsjen, ást og audsveipni mæta, áttú ad leggja ígén.

5. Júdas kom fljótt sem kunni, kyssandi Jesúm nú, mælti flárádum munni: Meistari! sæll vert þú! Herrann hógværdar ríkur, hann sagdi: þú, minn vin! med kossi Son mannsins svíkur! Síst mun því hefndin lin.

6. Eyu munn eplid eina, aumlega ginnti um sinn, fals-koss því fékk ad reyna, Frelsari! munnur þinn; blídmælum djøfuls bægdu, svo bleckist eg ecki' af þeim, heims hrecki líka lægdu, líf mitt og æru geym.

7. Audsjen eru' augum þínum, ell vél og launsvik hér, hritt þeim úr huga mínum, hreint skapa géd í mér, virdstú mig vin þinn kalla, verda lát raun þar á, holds brest og hræsni alla, hintra og rek mér frá.

8. J hættu' og háska mikinu, hefir mig Satan leidt; ó hvad opt eg verd svikinn! ei gét eg hjá því sneydt, Son mannsins svikum mætti, sannlega uppá þad, svikanna háskinn hætti, hjá mér ei fiundi stad.

9. Munnur þinn (ad eg meina) minnist vid Jesúm bert, þá hold og blód hans hreina, hér fær þú, sál mín! snert. J Guds nafni' ad þér gádú, gef honum ei koss med vél; í trú og ydrun þig tjádu, tilbú þitt hjarta vel.

10. **Þángad þegar ad stundu, þusti íllrædis lid, ljúfasta lamb Guds bundu; lokid var ellum frid, hardsnún-**

um reipum reirdu, ránglætis míns hann galdt, Drottinn í dróma keirdu, dofnadi holdid allt.

11. Júdar þig, Jesú! strengdu, jeg gaf þar efni til, syndir mínar þér þreyngdu, þess nú eg ydrast vil, glæpa-bønd af mér greidir, og géf mér frelsid þitt, andlegum dofa eydir, sem áféll hjartad mitt.

12. Guds Son var gripinn høndum, gefinn svo yrdi' eg frí, hann reirdist hørdsum bøndum, hlaut eg misskun af því, fjøtur þúng og fángelsi, frekt lá, minn Herra! á þér, daudans og djøfuls helsi, duttu því laus af mér.

13. Bid eg þín bøndin hørdu, bindi nú hvern minn lid, frá alls-kyns glæpa gjørdum, og geldum heimsins sid, laus og lidugur andi, lífs medan dvelst eg hér, þér sé jafnan þjónandi; þessa bón veittú mér!

7. Sálmur.

Lagid: Gædsku Guds vér prísum.

Lausnarans lærisveinar, þá litu atburd þann, og Júda athafnir einar, allir senn spurdu hann: egum vér

ecki' ad slá, óvina sveit med sverdi? svo hér ei þýngra verdi. Sál mín! hér gjör ad gá.

2. Ef þú áforma vildir, eitthvad, sem vandi' er á, þarfleg ráð þyggja skyldir, og þig vel fyrir sjá, af því optlega skér, sá, sem er einn í rádum, einn mætir skada brádum, seint þá ad ydrast er.

3. En med því mannleg vitska, í mergu náir skamt, á allt kann ecki' ad gitska, sem er þó vandasamt; kost þann hinn besta kjós; Guds ord fær sýnt og sannad, hvad sé þér leyst eda bannad, þad skal þitt leidar ljós.

4. Pétur med svellu sinni, sverd úr slidrum dró, hans trúi' eg brædin brinni, og beint í flockinn sló, Malchus hlaut hér af tjón, hann misti' hid hægra eyra, höggid tók ecki meira, þessi var Bisk-ups þjón.

5. Lausnarinn ljóst nam svara, læri-sveinunum fyrst: létid þessa framfara, frekast ad sinni lyst, Pétri svo sagdi nú: sverds dauda sá skal sekur, sem sverd án leyfis tekur, sverd slidra, Sí-mon þú!

6. Meinar þú Faðirinn mildi, mundi ei senda hér, ef eg þess óska vildi, Engla til fylgðar mér, fleir' enn tólf fylkíngar? eða mun skyldt eg ecki, áskenktann kaleik drecki, sem mér þó settur var?

7. Svo mun uppfyllast ega, hvað er í Ritníng tjáð, og síðan sannast mega, hvað sjest fyrir laungu spáð. Svo eptir sermon þann: eyra þjónsins áhrærði, sem áður Pétur særði, læknað' að heilu hann.

8. Sál mín! lærum og sjáum, með sannri hjartans lyst, tvennslags sverðs gløggt við gáum, greina skal þar um fyrst: sverð Drottins Dómarinn ber, sverð eginhefndar annað, sem øllum verður bannað; það kénnir Kristur hér.

9 Við eg: hér gløggt aðgætir, góð Valdstjórn heiðurlig! saklausann síst þú grætir, né sjálfa meiðir þig, virð sverð Guðs vandlætis, blóð skaltú því ei banna, burtsníð þú grein lastauna; merk dæmi Móisis!

10. Þitt sverð, sem þitt er egið, fyrir þína egin søk, skal ei úr skeiðum dreg-

id, skír eru þar til rok, Jesús það bauuar bert, honum er skyldt þú hlýðir, hógvær umberir, líðir, það móti þér er gert.

11. Nær ei Guð sínum rétti, því reiknast hefndin hans, Valdstjórn til verndar setti, víða um bygðir lands, ellegar að því gá: sverð Drottins, sem hér nefnist, sannlega á þér hefnist, tjón þitt tvöfaldast þá.

12. Malchus, sem misti eyra, merkir þá alla frí, sem orð Guðs ekki heyra, ega þó kost á því, heyrn er þeim hægri sljó, vinstri hlust heilli halda, háð og spélni margfalda, nóg géta uumið þó.

13. Skálka-mark mátti kalla, Malchus hér fengi rétt; á Guðs óvini alla, einkénni slíkt er sett, orð hans ei akta hér; jeg bið og jafnan segi: Jesú minn! láttú eigi, það merki sjást á mér!

14. En finnur þú hér framar, Frelsarans dæmi best: hermúngar hættusamar, á honum láu mest, sitt traust þó setti haan, á Guðs Föðurs gæðsku ríka, gjør þú það, sál mín! líka, ef kross þig henda kann.

15. Qvöl sína Jesús kallar: kaleik á-skenktann sér. Kross þinn og eymdir allar, eins máttú nefna hér; því Drott-inn drack þér til, fyrir þig þá hann píndist, svo þú, mín sál! ei týndist, gjer hon-um gjarnan skil.

16. Þú mátt þig þar við hugga, hann þeckir veikleik manns, um þarftú ecki' ad ugga, ádryckju skamtinn hans, vel þín vanqvædi sjer; hid súrasta drack hann sjálfur, sætari' og minni' enn hálfur, skérfur er skenktur þér.

17. Heipt mína' og hefndar næmi, hef-ir þú, Jesú! bætt, mér gafst manns-gæsku dæmi, þá Malchum féckstú grædt; eg þarf og einnig vid, eyrad mitt læknad yrdi, svo ord þitt heyri og virdi. Þýd-lega þess eg bid!

18. Hjálpa mér, Herra sæli! ad halda kross-bikar minn, svo mig ei undan mæli, né mögli' um vilja þinn. Eg bid almætti þitt, vorkénni minni veiki, ef verda kann eg skeiki, hrestú þá hjartad mitt!

8. Sálm-

8. Sálmur.

Lagid: Sá frjáls vid lögmál fæddur er.

Taladi Jesús tíma þann, til vid óvini sína, sem komnir vóru ad höndla hann: heyrum þá kénníng sína.

2. Sem til íllvirkja erud þér, útgengnir mig ad fánga; ádur gat enginn meinad mér, í musterinu' ad gánga.

3. Daglega hef' eg sýnt og sagt, sannleikssins kénníng mæta; enginn gat hendur á mig lagt; ættud nú þess ad gæta.

4. Yfir stendur nú ydar tíd, uppfyllt svo ritníng verdi, mirkranna geysar maktin stríd. Mæla svo Jesús gerdi.

5. Ljúflyndi blessad Lausnarans, líttú hér, sál mín kjæra! sá vill ei dauda syndugs manns, svoddan máttú nú læra.

6. Jesús þeim sýndi' í sannri raun, sálar-heill, nád og frelsi, Guds Syni Júdar guldu' í laun, grimd, hatur og fángelsi.

7. Furda því, sál! mín engin er, ei skalt því dæmi týna, þó verøldin

launi vondu þér, velgjørd mjøg litla þína.

8. Sydínga dæmi skynja skalt, skil þig vid ótygd slíka, þacklæti fyrir gódgjørd gjaldt, Gudi og mennum líka.

9. Jeg læt mér þessu jafnframt sagt, Jesú! af ordum þínum, enginn gat hendur á þig lagt, ad eginn vilja sínum.

10. Þann takmarkada tímans púnkt, tilsetti Fadirinn mildi, nær þad ánaudar okid þúngt, yfir þig gánga skyldi.

11. Eins upphaf líka' og endíng med, allrar hørmúngar minnnar, Fadir himneski', er fyrisjed, í forsjón miskunar þinnar.

12. Þessi nú tíminn ydar er, óvinum Jesús sagdi; Herrans eg þetta máltak mér, í minni og hjarta lagdi.

13. Nú stendur yfir nádar-tíd, naudsyn er þess eg gætti, lídur mig Drottins bidlund blíd, brot mín svo qvittast mætti.

14. Ef eg þá tíd, sem Gud mér gaf, gálaus forsóma nædi, Drottins tími þá tekur af, tvímælin øll í brædi.

15. Því lengur, sem hans bidlund blíd, bedid forgéfins hefir, þess hardari

mun heiptin stríd, hefndar þá Drottinn krefur.

16. Guds vegna ad þér gæt, mín sál! glæpum ei lengur safna, gjørum ydrun, því meir enn mál, mun vera synd ad hafna.

17. Í dag vid skulum skipta um skjótt, skal synd á flótta rekin; hverr veit nema sé nú í nótt, nádin í burtu tekin?

18. Talar Jesús um mirkra makt, merkid þad Valdstjórnendur! ydur skal nú í eyra sagt: umdæmid heims tæpt stendur.

19. Ljósid mirkrin burt leidir frí, med ljóma birtu sinnar, varast' ad skýla skálkum því, í skugga maktar þinnar.

20. Minstú ad mirkra maktin þver, þá mirkur daudans skalt kanna, í ytstu mirkrum enginn sier, adgreining hofdíngjanna.

21. Mirkri léttari' er maktin þín, minst þess fyrir þinn dauda, þá Drottins hátignar dýrdin skín, hún dæmir eins ríka og snauda.

22. Fyrst makt heims er vid mirkur líkt, mín sál! haldt þér í stilli, varastú þig ad reida ríkt, á ríkis-manna hylli.

23. Drottinn Jesú! þú líssins ljós, lýstú valdstjórnar-mennum, svo þeir, sem ráda yfir oss, eblist ad dygdum sönnum.

24. Jesú! þín kalda qvala-stund, qvala-tíd af mér svipti, Guds barna gasst mér gledi-fund, gód vóru þau umskipti.

25. Mirkranna þreyngdi maktin þér, mig svo leystir úr vanda; qvalanna ytstu mirkur mér, mega því aldrei granda.

9. Sálmur.

Lagid: Jesú Kristi! þig kalla' eg á.

Þá lærisveinarnir sáu þar, sinn Herra gripinn höndum, og hann af fólki verstu var, vægdarlaust reirdur böndum, allir senn honum flýdu frá, forlétu Drottinn hreinann, í háska einann. Ad svoddan skulum vid, sál mín! gá, sjáum hér lærdóm beinann.

2. An Drottins ráda er adstod manns, í engu minnsta gyldi, sányt reynist opt fylgid hans, er frekast hjálpa skyldi; hverr einn vill forda sjálfum sér, ef

sýnist háski búinn, ad hendi snúinn, far því varlega' ad fallvølt er, frænda og vina trúin.

3. Í sama máta sjer þú hér, sál mín! í speigli einum, ad hriggilegar sé háttad þér, enn Herrans lærisveinum, þeir høfdu leysi Lausnarans, lísi ad forda sínu, frá sárri pínu, naudugir mistu návist hans; nú gæt ad rádi þínu.

4. Hvad opt, Jesú! þér flúdi' eg frá frekt á mót vilja þínum, þá glæpa veginn geck eg á, girndum fylgjandi mínum? forskuldad hafd' eg fyrir þad, flóttamadur ad heita, til heljar reita, en þú virdtist mér aumum ad, aptur í miskun leita.

Einn varstú, Jesú! eptir því, í óvina látinn høndum, einn svo eg værialdrei í, eymd og freistíngum vøndum, allir forlétu einann þig, allt svo mig hugga kynni, í mannraun minni. Eg bid: Drottinn! lát ecki mig, einsamlann nockru sinni.

6. **Lærisvein, sál mín! sjádu þann, sem Jesú eptirfylgdi, rángslát úngmenni ræntu hann, rétt nakinn vid**

þau skildi. Versnøggur flótti betri er, enn brædralag óréttinda, vid selskap synda, ávinníng lát þig engann hér, í þeirra flocki binda.

7. Burt þadan Jesúm færdi fljótt, flockur íllrædis-manna. Lamb Guds saklaust, þá leid ad nótt, leiddu þeir til qvalanna, miskunarlaus sú medferd brád, mér virdist, eptir vonum, í nátt-mirkrunum, þeir hafa bædi hrakt og hrjád, hrundid og þjakad honum.

8. Í daudans mirkrum eg dæmdur þræll, dragast átti til pínu, en þú tókst, Jesú Son Guds sæll! saklaus vid straffi mínu, þannig tilbjóstú lífsins leid, ljómandi sálu minni, þó líf hér linni, andláts qvølum og kaltri neyd, qvídi' eg því engu sinni.

9. Hroktu því svo og hrjádu þig, Herra minn! íllskn þjódir, ad hér nú bæri' á høndum mig, heilagir englar gódir, mædusøm urdu mirkrin þér, mæta létu þig hordu, og hindrun gjørdu, Guds dýrdar-ljós svo lýsi mér, á lifandi manna jørdu.

10. Qvalaför! Jesú! þessi þín, sem þá géckstu' einusinni, veri kraptur og verndin mín, svo veginn lífsins eg finni! Lát ecki djöful draga mig, í dofinleik holdsins blinda, til sekta' og synda; eg bid af ást og alúd þig: ákésd hans burt' ad hrinda.

10. Sálmur.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín.

Til Hannas húsa Herrann Krist, hardrádir Júdar leiddu fyrst; beisk frá eg bönd hann særi, honum strax þadan vísad var, vidtekt féck ei né hvíldir þar, mjög svo þó mæddur væri.

2. Burtsendi þvi med beiskri pín, bundinn Caiphæ mági sín, Hannas vorn Herrann sæta; Höfud-kennimanns hærstu stétt, hafdi sá þetta árid rétt, Guds lögmáls átti' ad gæta.

3. Ur himnaríkis hvíldarstad, hefd' um vid, sál mín! forskuldad, útrekin víst ad vera, en Jesús tók nú uppá sig, ónádun þessa fyrir þig; lof sé þeim ljúfa Herra!

4. Hjartad bædi og húsid mitt, herbergi veri, Jesú! þitt, hjá mér þygg hvíld hentuga, þótt þú komir med krossinn þinn, kom þú blessadur til mín inn, fagna' eg þér fegins huga.

5. Caiphas hafdi hér um spád, hentugast mundi þetta rád, ad dæi' einn fyrir alla. Embættis mælti andinn þar, af því hjartad ei vissi par, sannleik Guds sinnti valla.

6. Balaams dæmi eins var eitt, andagift slík var honum veitt, spaklega túngan spádi, hann hafd' í sinni hreckja-rád, hjartad fécк ecki sannleiks gád, því hann fégirndin þjádi.

7. O Jesú! lát þinn anda hér, aldrei víkja í burt frá mér, leid mig veg lífsins orda, svo hjartad bædi' og málid mitt, mikli samhuga nafnid þitt, holds girnd og hræsni forda.

8. Til Caiphas vóru komnir senn, Kénni-valdid og Sjórnar-menn; Biskupinn þegar ad bragdi, leitar andsvars til Lausnarans, um lærisveina og kénníng hans; en Jesús aptur sagdi:

9. Opinberlega, en ecki leynt, í musterinu kénnd' eg beint, hvad spyr þú mig um þetta? kunngjøra mega þar um þér, þeir, sem lærdóminn heyrdu' af mér, þá láttu þig leidrétta.

10. Sæt ad, mín sál! og sjádu þar, Sonur Guds undir ransak var, krafour þad qveldid eina; á qveldi hverju þú koma skalt, qveldreikníng vid þig sjálfa haldt, med qveldoffurs ydrun hreina.

11. Þú, Guds Kénnimann! þenk um þad: þar mun' um sídir grenslast ad, hverninn og hvad hér kénndir; ad lærisveinum mun líka spurt, sem lét þitt gáleysi villast burt; hugsa gloggt hvar vid lendir!

12. Jesús vill, ad þín kénníng klár, kreptug sé, hrein og opinskár, lík hvellum lúdurs hljómi, launsmjadran oll og hræsnin hál, hindrar Guds dýrd en villir sál, straffast med straungum dómi.

13. Vangætslan mín er margvíslig, mildasti Jesú! beidi' eg þig, vægdú veikleika mínum! forsómau engin fannst hjá þér, fullnadar bót þad tel eg mér, styrk veit þú þjóni þínum.

14. Eins er hér einnig ellum rétt, alvarleg kénníng fyrisett, ord Guds elski og læri: trúin innvortis ebli géd, einarðleg játníng líka med, ávext hid ytra færi.

15. Biskups þjón einn í brædi þó, blessadann Jesúm pústur sló, svo þad Ritníngin segir, hógværlegt andsvar Herrann gaf, honum, sál mín! þad lær þú af, um sakleysi þitt ei þegir.

16. Hvart samvitskan Adam sló, íllann kinnroda féck hann þó, í fyrsta falli sínu: þess vegna Jesús høggid hast, hlaut ad lída og rodna fast, allra fyrst í hans pínu.

17 Drottinn Jesú! eg þacka þér, þetta leidst þú til frelsis mér; eg bid ástsemi þína: samvitsku slegin svida skjæd, á sálu minni þú mýk og græd, burt-tak þú blygdun mína.

II. Sálmur.

Lagid: Dagur í austri ellu.

Gudspjalls historían getur, gripinn þá Jésús var, allir senn utan

Pétur, yfirgáfu hann þar, og læri-sveinn einn annar, álengdar gengu hljódt, Herrans braut hrigdar sanna, harla dymmt var af nótt.

2. Caiphas Kénnimanni, kunnugur lærisveinn, inngengur ótt med sanni, úti stód Pétur einn, ambátt upplúka beidir, ókéndann Pétur þá, í forsal tillýdsins leidir. Lærdóm hér finna má.

3. Kross-ferli' ad fylgja þínum, fýsir mig, Jesú kjær! vorkénntú veikleik mínum, þó verdi' eg álengdar fjær, þá trú og þol vill þrotna, þreyngir ad neydin vond, reis þú vid reirinn brotna, og rétt mér þína hend.

4. Kol-eld, því kaldt var nærsta, qveikt hafdi præla lid, Pétur med stuttum stærsta, stód hjá þeim logann vid, ambátt hann ein sprogsetti, af sér þad heyra lét: mun þessi mann, hún frétti, med Jesú af Nazareth?

5. Hann neitar hradt ad bragdi, hræddur vid ordin bist, þann sig ei þeckja sagdi: þá gól nú haninn fyrst; ætlar sér út ad rýma, ønnur þerna hann sá, talar í annann tíma, til þeirra er stódu hjá:

6. Af Nazareth nú er þessi, nýkominn Jesú með, hinnar géð trú' eg það hressi, hverr maður spyrja réð: ert þú einn af hans sveinum? en Pétur neita vann; sagði með eiði einum: aldrei þeckta eg hann.

7. Þriðja sinn þar til lögðu, þjónar Caiphas bert, málfærið sumir søgðu, segir til hverr þú ert; frændi Malchues' réð mæla: mund' eg þig ecki sjá, (gét eg síst grun mig tæla) í garðinum Jesú hjá.

8 Pétur með bljúgu bragði, bráðlega sagði: nei! sór sig og sárt við lagði, svoddan mann þeckt' hann ei. Gløggt þegar gjördist þetta, gól haninn annað sinn. Síst mátti sorgum létta, sút flaug í brjóstið inn.

9. Sál mín! þér fári forða, freklega voga síst, án leyfis Drottins orða, óstiekt er holdið víst, þykist þú støðug standa, stilla þinn metnað þarft, hverr sér vogar í vanda, von er sá falli snart.

10. Aður í aldingarði, óhræddur Pétur var, kallmennsku hugurinn harði, hans sig auglýsti þar; auðvird ambátt hann

hreldi, ofmjög því skélfast vann, frá sannleik síðan feldi, sama þig henda kann.

11. Koleldi qveiktum jafnast, kitlandi veraldar prjál, þrælar syndanna safnast, saman við losta bál, fullir með fals og villu, fordastú þeirra glis, ætíð er með þeim illu, einföldum búið slis.

12. Ambátt með ýgldu bragði, er þessi veröld leið, mörgum meinsnörur lagði, mjög á spottyrðin greið, þýið með þræl-um sínum, þjóna Guðs lastað fær; styrk mig með mætti þínum, mót henni, Drott-inn kjær!

13. Eptir afneitun eina, út vildi Pét-ur gá, hugði hann braut sér beina, búna þeim solli frá. Þá kom eitt öðru verra: umkríngdu þrælar hann, afsór sinn sæla Herra, sér og formæla vann.

14. Hægt er hverjum að stysna, í hættu' og vanda-spil, forvitnis dælskan dofna, dregur þar margann til, ógæfu gildran þraunga, greip skjótt þann kunni' að ná, útkomu von féck aunga; að því í tíma gá.

15. Opt má af máli þeckja, mann-inn, hverr helst hann er, sig mun fyrst

sjálfann bleckja, sá med lastmælgi fer, gódur af gedi hreinu, gódordur reynist víst, fullur af íllu einu, íllyrdin sparar síst.

16. Hriggileg hrøsun hendti, heilagann Drottins þjón, syndin mjøg sárt hann spenuti, sálar var búid tjón; hvad mun eg máttar-naumur, mega þá stand-ast vid, vanqætinn, vesæll og aumur, vélum og hreckja-snid?

17. Í veraldar vondsku solli, velkist eg, Jesú! hér, falli þad opt mér olli, óstødugt holdid er, megnar ei mót' ad standa, mín hreysti náttúrlig, láttú þitt ljós og anda, leida og styrkja mig!

12. Sálmur.

Lagid: Kom Andi heilagi.

Pétur þar sat í sal, hjá sveinum inni, tvennt hafdi hana-gal, heyrt ad því sinni.

2. Búinn var þrisvar þá, þvert hann ad neita, sér Jesúm sælann frá. Sorg má þad heita.

3. Drottinn vor veik sér við, (víst um það getur), ljúfur með liknar síð, og leit á Pétur.

4. Strax flaug í huga hans, (hvað þó síst varði), Lausnarans orð og ans, í aldingarði.

5. Blygðaðist bráðt við það, bi jóst fullt af trega, geck út úr greindum stað, og grét beisklega.

6. Sjá þú með sannri trú, sál mín ástkjæra! hvað framar hefir þú, hér af að læra.

7. Hátt galar haninn hér, í hvers manns gèði, drýgðar þá syndir sjer, sem Pétur skéði.

8. Sárlega samvitskan, sekann áklagar, innvortis aumann mann, ángrar og nagar.

9. Fær hann sig frjálsann síst, þó finnist hreldur, sem fugl við snúníng snýst, þeim snaran heldur.

10. Víkja þó vilji hann, frá vondsku hætti, orka því ecki kann, af eginn mætti.

11. Upp þó sér ætli brátt, aptur að standa, fellur hann þegar þrátt, í þýngri vanda.

12. Løgmál Guds hrópar hátt, hana-
gal annad, segir og sýnir þrátt, hvad sé
þér bannad.

13. Þad þvíngar, þrúgar med, þad
slær og lemur, sorgandi syndugt géd, særir
og kremur.

14. Þad verkar sorg og sút, þeim seko
manni, hjálpar þó engum út, úr synda
banni.

15. Holdid þar þrjótskast vid, og þyk-
ir ílla, eykst á þann synda sid, svik,
hræsni' og villa.

16. En Jesú álit skírt, Anda Guds
þýdir, sá gjørir hægt og hýrt, hjartad
um sídir.

17. Lætur hann løgmál bist, lemja og
hræda, eptir þad ser hann fyrst, ad frida'
og græda.

18. Ord Jesú edla sætt, er hans verk-
færi, helst fær þad hugann kjætt, þó
hreldur væri.

19. Hann gèfur hreina trú, hann fall-
inn reisir, hann veikann hressir nú, hann
bundinn leysir.

20. Ei er í sjálfs vald sett, (sem
nockrir meina), yfirbót, ýtran rétt, og
trúin hreina.

21. Hendi þig hrøsun bráð, sem helgann Pétur, undir Guðs áttu náð, hvert ydrast gétur.

22. Heimska er vesta víst, við það að dyljast, þú munir þá þér lítst, við þrautir skiljast.

23. Ef Jesús að þér snýr, með ástar-hóti, líttú þá huga hýr, honum á móti.

24. Gráta skalt glæpi sárt, en Guði trúa, elska hans orðið klárt, frá íllu snúa.

25. Onýt er ydran tæp, að því skalt hyggja, ef þú í gjerðum glæp, girnist að liggja.

26. Pétur þá formerkt féck, fall-hrøsun slíka, úr synda-salnum géck, svo gjerðú líka.

27. O Jesú! að mér snú, ásjónu þinni; sjá þú mig særðann nú, á sálu minni.

28. Þegar eg hrasa hér, hvað mjøg opt sannast, bend þú í miskun mér, svo megi' eg viðkannast.

29. Opt lít eg upp til þín, augum grátandi, líttú því ljúft til mín, svo leysist vandi!

13. Sálmur.

Lagid: Jesús Guds Son eingetinn.

Forìngjar Presta sengu, fals-vitni mörg tilsett, fúslega fram ad gengu, fullir med svik og prett, samhljóda urdu eigi, uppdiktad margt þó segi, Jesús þá þagdi slétt.

2. Lær þú, ef lygum mætir, lífs-reglu, sál mín! hér, med forsi og þjóst ei þrætir! þrálega svo tilber, hógvær þegn heiptir stillir, heimskordur sannleik spillir, opt fyrir sjálfum sér.

3. Hirdt' aldrei, hvad sem gyldir, ad hætta' á ósatt mál, hvert verja' edur sækja vildir, verdur þad mørgum tál; munnur sá laungum lýgur, frá luku' og blessun hnígur, hann deydir sína sál.

4. Sannleiks vitni þó segi, sekann mig Gudi hjá, óttast þarf eg nú eigi, afsökun hef' eg þá: ljúgvotta lýgi megna, leid Jesús minna vegna, klegun mig keypti frá.

5. Caiphas frétti fyrstur, falsklega Herrann ad: sjálfur hvert sé hann

Kristur? og svo enn framar qvad: vid sannann Gud eg þig særi, ef Sonur hans ert' hinn kjæri, segdú oss satt um þad.

6. Jesús játar ad stundu, jafnsframt þvi svo nam tjá: Son manns sins sjá þeir mundu, sitja þadan í frá, til Kraptarins hægri handar, og hér eptir komanda, skjærasta skýi á.

7. Kennimann reif sín klædi, qvad: slíkt Gudlastan er! adspyr med ógna brædi: um þad hvad haldid þér? allt Rádid undirtekur: er hann víst dauda sekur, svoddan sampyckjum vér.

8. Jesús ei ansa hirdti, ádur þá logid var, Guds Nafn þó gjarnan virdti, gaf því Caipha svar; lygd heims þó lítid sætir, Lausnarans dæmis gætir, leita Guds lofsdýrdar.

9. Hygg ad og herm hid sanna, hvenær sem til er reynt, hrædst ei hótanir manna, haldt þinni játníng beint, gæt vel ad geymir þetta,. Guds ord og trúna rétta, medkénndú ljóst og leynt.

10. Caiphass' logsogn leida, lært hafa margir enn, hvad sem hofdíngjar beida,

hinir álykta senn, vinskap sig villa láta, viljandi raungu játa; fordist þad, fróm-ir menn!

11. Sú er mín huggun sama, sem þín var, Jesú minn! krossinn þá ad vill ama, ofsókn og hermúng stinn, hjá þinni hægri hendi, hér þó ad lífid endi, fagn-adar nægd eg finn.

12. Þér til gudlestun lagdi, ljúgandi Kénnimann, dauda sekann þig sagdi, sannlega úrskurd þann, átt' eg ad heyra heldur, hardt med réttu sakfeldur, víst eg nóg til þess vann.

13. Audlegt vald einum rómi, úrskurd-ar daudann þér; Drottinn í nádar-dómi, dæmir því lífid mér. Þacka eg elsku þinni, þú keyptir sálu minni, fríun og frelsi hér.

14. Sálmur.

Lagid: Allsagurt ljós oss birtist brátt.

Eptir þann dóm, sem allra fyrst, and-legir dæmdu um Herrann Krist, hafa þeir, þvíad þá var nótt, þegar til hvíldar gengid skjótt.

2. Drottinn vor eptir þreyttur þar, prælum til gætslu fenginn var; gjörði að honum gis og dár, guðlausra manna flockur þrár.

3. Hádúng, spottyrði, hróp og bríxl, hverr lét með öðrum gánga' á víxl, hræktu og slóu Herrann þar; hann þó á medan bundinn var.

3. Sjá þú og skoda, sála mín! saklausa lambsins heisku pín, hugsa vandlega um það allt, af þessu hvað þú læra skalt.

5. Hann, sem að nætur-hvíld og ró, hverri skepnu af miskun bjó, í sinni ögna eymda stærð, engann kost féck á neinni værð.

6. Hvíldar-nótt marga hef' eg þád, Herra Jesú! af þinni náð; qvol þín eymdum mig keypti frá, kannast eg nú við gæðsku þá.

7. Nær, sem eg reyni sorg og sótt, seinast aðkémur daudans nótt, nætur-qvala, sem neyddu þig, njóta láttú þá, Jesú! mig.

8. Samvitsku sleg og Satans háð, sesi, Jesú! þín blessuð náð, ofboð dauð-

ans og andláts pín, aftaki' og mýki gæðskan þín!

9. Margur (og víst það maklegt er) mjøg þessum skálkum formæler, þó finnast nockrir hér í heim, að hegðun allri líkir þeim.

10. Hvað gjøra þeir, sem hér á jørð, hafa að spotti Drottins orð, lífa í glæpum ljóst til sanns, lasta og forsmá þjóna hans?

11. Sá, sem Guðs náð og sannleikann, sjer, þeckir, veit og skynja kann, kukl og fjelkíngi kynnir sér, Caiphas's þrælum verri er.

12. Soninn Guðs ecki þecktu þeir, því syndga hinir lángtum meir, sem kallast vilja kristnir best, Kristum þó lasta allra mest.

13. Hræsnarar þeir, sem hrecki' og synd, hylja þó undir frómleiks mind, líkjast þessum, sem Lausnarann, lømdu blindandi' og spjeðu hann.

14. Hverjum, sem spott og hæðni' er kjær, hann gengur þessum selskap nær, forsmán guðrækins fátæks manns, fyrirlitning er Skaparans.

15. O! vesæll madur! ad því gá: eptir mun koma tími sá, sama hvad nidur sádir hér, sjálfur án efa upp þú sker.

16. Ef hér á jørd' er hróp og háð, hædni og gudlast' nidursád, uppskorid verdur eilíft spé, agg og forsmán í helvíte.

17. Ætla þú ecki, aumur mann! afkomast muni strafflaust hann, sem Soninn hefir hér hædt og spjad, horfi Fadirinn uppá þad.

18. Hvad Jesús nú um nætur-skeid, naudstaddur hér af mennum leid, ógudlegur um eilífd þá, af íllum djeflum lída má.

19. Okénndum þér, þó aumur sé, aldrei tillegg þú háð né spé, þú veitst ei hvern þú hittir þar, heldur enn þessir Gydíngar.

20. Sjálfann slær mig nú hjartad hardt, hef' eg án efa mikinn part, af svodan íllsku ástundad, audmjúklega eg medgeng þad.

21. Sád hefi' eg nidur synda rót, svívirdíng mín er merg og ljót; uppskérutímann óttast eg, ángrast því sálin nærsta mjøg.

22. Herra minn Jesú! hörmúng þín, huggun er bædi' og lækníng mín, sakleysi víst þú sádir hér, sælunnar ávöxt gafstú mér.

23. Blód-dropar þínir, blessad sád, ber þann ávöxt, sem heitir nád, þann sama Gud mér sjálfur gaf, sáluhjálp mín þar sprettur af.

24. Hæddur varstú til heidurs mér, hegg þín og sleg mín lækníng er, aldrei mun djöfull ega vald, á mig ad leggja synda-gjald.

25. En þér til heidurs aptur á mót, ydrast vil eg og gjöra bót, holds vilja gjarnan hepta minn. Hjálpi mér, Jesú! kraptur þinn!

15. Sálmur.

Lagid: Krists er koma fyrir höndum.

Mjög árla uppi vóru, Öldúngar Júda senn, svo til samfundar fóru, fyrstir þó Kénnimenn, í rádslag létu leidast, (líkar þad öllum vel), hvernig þeir gæti greidast, Guds Syni komid í hel.

2. Heimtu með heiptar-lundu, Herr-ann vorn til sin bráðt, orsøk því enga fundu, allir senn mæltu hátt: seig oss, ef ert þú Kristur, einasti Son Guðs sá? Græðarinn gæðsku lystur, gaf andsvar þar uppá:

3. Þó yður eg það segi, ecki samt trúið þér, andsvarið mér og eigi, ef eg spyr nockurs hér; Mannsins Son sjáið sitja, senn hjá Guðs hægri hlið, í skýi mun einninn vitja, aptur með dýrðar sið.

4. Ertú Guðs Son, þeir sögðu? svaraði Drottinn: já! djarfir þann dóm álögðu; dauða-maður er sá. Uppstóðu strax að stundu, stríð þeim í hjarta brann. Frelsarann fjötrum bundu, færðu Pílató hann.

5. Hér máttú, sál mín! sanna, svo gengur það til víst, ástundun íllvirkjanna umhyggju vantar síst, árla þeir blundi bregða, binda fast øll sín ráð, klóklega hreckjum hegða, hverr, sem þess fengi gáð.

6. En þú, sem átt að vera, útvalinn Drottins þjón, verk hans og vilja gjora, og varast þitt sálar-tjón, andvara eng-

ann hefir, umhyggju-lítill sjest, vid glis heims gálaus sefur. Gud nádi svoddan brest!

7. Margir upp árla rísa, ei geta sofid vært, eptir aud heimsins hnýsa, holds gagnid er þeim kjært; sálin í brjósti sofnud, sýnist ad mestu daud, til allra dygda dofnud, sem Drottinn helst þó baud.

8. Forsjónar verk-menn vísir, víngardi Drottins í, fyrst þá dags-ljóminn lýsir; ljúft bid eg gæti' ad því, um sitt embætti hyggi, árla gjørd bænin sé, ydjulausir ei liggi, í líkamans gjálífe.

9. Haturs-menn Herrans vaka, hugsandi' ad gjøra tjón; eptir því áttu' ad taka, ef ertú' hans trygda þjón: viljir þú vid þeim sporna, og varast þeirra hád, árla dags alla morgna, vid ord Guds haltú rád.

10. Þenk nú í þínu hjarta, þar nærst í annann stad, hvarum Herrann réd qvarta, hyggja máttú þar ad: ordum hans ecki treystu, íllgjarnir Júdar þeir, úr spurníng engri leystu, & því vestnudu meir.

11. Hver trúir nú hardt þó hóti, Herrann syndugum lýd! all-færstir inna' á

móti, ydrunar svörin blíd; hyrtíngar hjálpa ecki, heimur vestnandi fer, blindleikinn trúi' eg oss blecki, búid straff nálægt er.

12. Víst er eg veikur ad trúa, veitstú þad, Jesú! best, frá syndum seinn ad snúa, svoddan mig ángrar mest; þó framast þad eg megna, þínum ordum eg vil, treysta og gjarnan gegna; gef þú mér nád þar til!

13. Þar nærst ad þessu gætir, þad er og lærdóms grein: ef þú órétti mætir, assekun dugir ei nein, hafdu þá bidlund híra, Herrann mun til þín sjá, lát þolgeds dæmid dýra, Drottins þig hugga þá.

14. Mér er, sem í eyrum hljómi, úrskurdur Drottins sá, árla á effsta dómi, upp þegar daudir stá, assekun ei mun stoda, andsvör né spurníngar, sá stendur víst í voda, sem verdur sekur þar.

15. Hér er nú kostur ad heyra, Herrann talandi' í nád, opni Jesús mitt eyra, svo ad því fengi gád; hógvær vors bata bídur, blessadur þessa tíd, annars heims er hann strídur, öllum forherdtum lýd.

16. Árla úrskurdinn legdu, á þig Gydíngar þó, Jesú! og sekann segdu, seldu þig Pílató: árla á efsta degi, afsekun gyldir sú, til dauda' eg dæmist eigi, Drottinn, þess minnist þú!

17. Árla dags uppvaknadur, ætíd eg minnist þín, Jesú minn! hjálpar-hradsur, hugsa þú æ til mín! árla á efsta dómi, afsökun vert þú mér, minnstú þá Frelsarinn frómi, hvad fyrir mig leidstú hér!

16. Sálmur.

Lagid: Koníng David, sem kénndi.

Júdas í girndar grádi, af Gydíngunum fyrst, þrjátíu penínga þádi, því sveik hann Herrann Krist; ljóst þegar líta vann, Drottinn var nú til dauda, dæmdur og þúngra nauda, ydradist eptir hann.

2. Greidt í musterid gengur, (greinir svo Ritníng frá), um silfrid sinnti' ei lengur, senn vill þad Prestum fá, sagdi med sárum mód: ó! hvad eg gjørdi ílla, þá yfir mig kom sú villa, ad sveik eg saklaust blód!

3. Lidsemd Prestarnir legdu, litla, sem von var ad, hardlyndir honum sögdu: hvad egum vér med þad? þú mátt einn siá um þig. Silfrinu' á gólfid grýtti, geck þadan, miøg sér flýtti, og hengdi siálfann sig.

4. Rádstefnu Herrar héldu, hættu þar seinast vid, fyrir akur siálfir seldu, silfrid Leirkéra smid. Adur sagt um þad var, í spádóms sögum sönnum: sá var vegferdar-mønnum, gefinn til greftrunar.

5. Siá hér, hvad íllann enda, ótrygd og svikin fá; Júdasar líkar lenda, leiksbródur sínum hiá, andskotinn íllsku flár, enn hefir snoru snúna, snegglega þeim tilbúna, sem fara med fals og dár.

6. Otrú sinn eginn Herra, ætíd um hálsinn sló, enginn féck af því verra, enn sá meinlausum bjó, forrædi, fals og vél, Júdas því hengíng hendti, hann følskum til sín bendti, eins og Achítóphel.

7. Fé-girndin Júdas seldi, fyrst var hans adtekt sú, Guds Son Gydíngum seldi, gleymdi því æru' og trú, svo til um sídir geck, kastadi keyptum audi, þá

qvaldi sorg og daudi,' huggun alls enga féck.

8. Undir-rót allra lasta, ágirndin kell- ud er, frómleika frá sér kasta, fjárplógs- menn ágjarner, sem freklega elska féd, audi med okri safna, andlegri blessun hafna, enn setja sál' í ved.

9. Annadhvert er í vonum, audur- inn fagur nú, hafnar þér, ellegar hon- um, hriggur burtkastar þú, þá daud- inn þreyngir ad, ágirndin ótæpt svelgir, af því sálina velgir, í køldum qvala-stad.

10. Falsi og ségirnd rángri, forda þér sál mín! blíd, svo mætir ei ógn né ángri, þá adfer daudans tíd, vird lít- ils veraldar plóg, hverr, sá sér lynda læt- ur, þad lénar Drottinn mætur, sá hef- ir alls nægta nóg.

11. Opt Jesús ádur hafdi, áminn- íng Júdas gjørt, hreckvísin hjartad vafdi, hann héldt þad einkis verdt, nú kom þar einnig ad, tilsøgn hatadi hreina, hugg- un féck því ei neina, varastú víti þad.

12. En hvad framleiddi hann ílla, ád- ur líferni sitt, þessi þó var hans villa, verri' enn allt annad hitt, ad hann or-

vænting með, sál og líf setti' í vanda, synd á mót' heilögum Anda, held eg hér hafi skéð.

13. Í Drottni' ef viltú deya, Drottni þá lifðú hér, til ílls lát ei þig teygja, orð Guðs sé kjærast þér; sall er sá svo viðbýst; en ef þig ófall hendir, aptur í tíma vendir, undandrag ydrun síst.

14. Brot þín skalt bljúgur játa, en bið þó Guð um náð, af hjarta hrigg-ur gráta, en heilnæm þyggja ráð; um-fram allt þenktú þó: Son Guðs bar þínar syndir, og svo þú miskun findir, saklaus fyrir sekann dó.

15. Drottinn! lát mig ei dyljast, djarf-lega syndir við, þó hér um stund megi hyljast; Herra trúr! þess eg bið: nær heimi fer eg frá, örvænting ei mér grandi, orð þitt og sannleiks Andi, hjarta mitt huggi þá!

17. Sálmur.

Lagið: Faðir! á himna hæð.

Svo sem fyrr sagt er frá, silfur pen-inga þá, hverjir loks Júdas hreldu, Höfuð-prestarnir seldu.

2. Og keyptu einn (til sanns) akur Pottmakarans, þar má fullt frelsi hafa, framandi menn að grafa.

3. Þar finnst ein þýðing fín, þess gættu, sála mín! af Guðs ásettu ráði, um það Zacharías spáði.

4. Líkist Leir-kéra-smið, líknsamur Drottinn við, sem fyrr Esajas sagði, sjálfur það rétt útlagði.

5. Af leir með lífsins krapt, lét hann mannkynið skapt, hrein kér til heiðurs setur, hin önnur lægra metur.

6. Drottinn einn akur á, er honum falur sá, minnstú, hann miskun heitir, mæddum lýð huggun veitir.

7. Jesús einn er sá mann, sem akurinn keypti þann, en hans blóð-dropar blíðir, borgunar-gjaldið þýðir.

8. Framandi fólkið það, sem fékk ei neinn hvíldar-stað, erum vér sorgum setnir, af syndugu' eðli getnir.

9. Ilskunnar eðlið vort, útlenda hefir gjört, oss frá eilífri gleði, í Adams falli það skéði.

10. Sálin í útlegð er, æ meðan dvelst hún hér, í holdsins hreysi naumu, haldin fángelsi aumu.

11. Daudinn med dapri sút, dregur um sídir út, hana, þá hreysid brotnar, holdid í jerdu rotnar.

12. Eins og útkastad hræ, (ef eg rétt skynjad fæ), hjálparlaus sál má heita, hvíldar kann sér ei leita.

13. Hættu og hørmúng þá, Herra minn Jesús sá, end vora' af ást og mildi, úr útlegd kaupa vildi.

14. Fadirinn falt þad lét, fridar-stad sálum hét, ef Sonurinn gjald þad greiddi, sem Guds réttlætid beiddi.

15. Opnadi sjódinn sinn, Sonur Guds, Jesú minn! húdstrýktur, qvalinn, krýndur, á krossi til dauda píndur.

16. Blód-dropar dundu þar, dýrasta gjald þad var; keyptann akur því egum, óhræddir deyja megum.

17. Hér þegar verdur hold, hulid í jardar mold, sálin hrigdarlaust hvílir, henni Guds miskun skýlir.

18. En þú skalt ad því gá: akursins greftrun þá, engir utan þeir fengu, í Jerúsalem gengu.

19. Kristnin Guds hér um heim, heitir Jerúsalem, í hana' innkomast hlýtur, hverr, sem miskunar nýtur.

20. Í henni hverr einn sá er, á Jesúm trúir hér, stírdur og alla vega, ydrun gjøra daglega.

21. Oqvídinn er eg nú, af því eg hef þá trú: misskun Guds sálu mína, mun taka í vektun sína.

22. Hvernig sem holdid fer, hér þegar lífid þver, Jesú! í umsjón þinni, óhætt er sálu minni.

23. Eg lofa, Lausnari! þig, sem leystir úr útlegd mig, hvíld næ eg nádarspakri, nú í misskunar akri.

24. Þú gasst mér akurinn þinn, þér gef eg aptur minn, ást þína á eg ríka, eigdú mitt hjartad líka.

25. Eg gef og allann þér, æ medan tóri' eg hér, ávextinn ydju minnar, í akri kristni þinnar.

26. Eins bid eg aumur þræll: ad unnir þú, Jesú sæll! lidnum líkama mínum, legstad í akri þínum.

27. Hveiti-korn þecktú þitt, þá upprís holdid mitt, í bindini barna þinna, blessun lát þú mig finna!

18. Sálmur.

Lagid: Sælir eru, Þeim sjálfur Gud.

Afela, sem gleggt eg greina vann, med Guds Son bundinn fara, Prestarnir, svo ad píndist hann, til Pílatum Landsdómara; í Þing-hús inn, Það sama sinn, sagt er Þó enginn kjæmi, svo ecki meir, saurgudust Þeir. Sjá hér hræsninnar dæmi.

2. Inngáng um húss-dyr Heidíngjans, héldu Þeir synd bannada, en saurgast á blódi saklauss manns, syndist Þeim engann skada. Heims börnum hér, óvirdíng er, aumstöddum hjálp ad veita, Guds ords forakt, ágirnd og prakt, engin misgjerd skal heita.

3. Pilatus, sem Það formerkt feck, fyrst ei Þeim metnad sætti, án dvalar sjálfur út Því geck, embættis skyldu gætti, sakargift Þá, vill fulla fá, frambornu' af Þeirra munni, dár-yrdin fljót, drambsemi mót, Dómarinn finna kunni.

4. Lát þér ei vera asmán að, ef þú vilt frómur heita, af Pílató ljóst að læra það, sem losiegt er eptir að breyta, ránglætið hans, þess heiðna manns, haldt þér minkun tvøfalda; þeim miður fer, enn honum hér, hverr vill þann kristinn halda?

5. Alitið stórt og hefðar-hátt, hræðast skyldir þú ecki, sannleikans gæta ætíð átt, engin kjass-mál þig blecki. Æru-girnd ljót, hofmóðug hót, hæfir síst Yfirmønnum, dramblátum þar, þú géf andsvar, þó byggt á røkum sønnum.

6. Øldúngar Júða allra fyrst, uppbáru sök þrefalda: fólkinu þessi fráſnýr víst, fyrirbýður að gjalda, Keisarans skatt, það segjum vér satt; sjálfur vill Kóngur heita; og Kristur sá, sem koma á, qvittun og frið að veita.

7. Hér koma fram þau réttu røk, ræðu og þánka minna! þér, Jesú! gefin var þreføld søk, það kann eg gløggt að finna; þrefaldleg sekt, mig þjáði frekt, þar um eg klagast mætti: þrefalda styngð, og þúnga lyngð, þú leiðst með segðum hætti.

8. Fráſnúid Gudi allt mitt er, edlid og líf fáneyta, odrum því gef eg opt af mér, ill dæmi ſvo ad breyta; en hér-ámót, med elſku hót, oll Guds born rétt því trúa, frá bolvun, deyd, djefli og neyd, Drottinn réd lýdnum ſnúa.

9. Gudi átt' eg ad greida frí, gjald, hlýdni' og þackar-ſkyldur, ránglega hefi' eg haldid því, hondlad ſem þræll ógyld-ur: audſveipnin þín, fyrir ollum ſkín, áſtſemdar Herrann kjæri! þú baudſt: gefid, (gafſt ſjálfur med), hvad Guds og Keiſarans væri.

10 Sannlega hefi' eg hrokad mér, hærra enn vera ſkyldi, bod og ſkipun míns Herra hér, haldid í minnſta gyldi; Kóng-dóm í heim, og heidri þeim, hafnadir þú og ſlýdir; hátignin þín, á himnum ſkín, hún mun birtaſt um ſídir.

11. Rægdur varſtú fyrir ránga ſok, réttláti Jeſú mildi! uppá þad oll mín illſku rok, afplánad verda ſkyldi; áklag-an ſú, ſem þoldir þú, þeſs bid eg Herr-ann frómi, ſé mitt forſvar, þá finnſt eg þar, fyrir þeim ſtránga dómi.

19. Sálmur.

Lagid: Mitt hjarta! hvar til hriggist þú.

Gydíngar hofdu' af hatri fyrst, hardlega klagad Jesúm Krist, sem ádur sagt er frá, Landsdómarinn gjørdi' ad gá, gløggt hvad þýddi framburdur sá.

2. Áklǫgun fyrsta andleg var, um þad Pílatus sinnti' ei par, ennur um skyldu-skatt; hann vissi vel þeir sǫgdu' ei satt, svoddan málum þegjandi hratt.

3. En sem þeir nefndu Kónginn Krist, kom honum þá til hugar fyrst, hvad ádur heyrdi' og nam, af Júdum mælt um Messíam, ef mætti ské þad kjæmi nú fram.

4. Pílati sinni í sumum finnst, sem um Guds dýrkun hugsa minnst, Hofdíngjum hræsna tídt, undirsáta frelsid frídt, fjárplógs gjarnir rækja nú lítt.

5. Hirdstjórinn spurdi Herrann þá: hvert hann sé Júda Kóngur sá? en Jesús aptur tjer: talar þú svo af sjálfum þér, eda sǫgdu adrir þvílíkt af mér?

6. Þá vard Pílatí þelid kaldt, þig hatar, sagdi' hann, fólkid allt, hvad

íllt hefir þú gjört? aptur Jesús ansʼ ar bert: er það næsta þenkíngar verdt.

7. Mitt ríki' er ecki héðan af heim, hardt mundi annars móti þeim, strída minn maktar her, sem nú mig seldu í naudir þér, svo nædu ecki Gydíngʼ ar mér.

8. Pílatus aptur ansa vann: ertú þó Kóngur? sagdi hann: játadi Jeʼ sús því, híngad barst eg heiminn í, að herma skyldi' eg sannleikann frí.

9. Hverr af sannleiknum sjálfur er, sá mína rödduu heyrir hér. Hædnisʼ svar hinn til fann: hvad er sannleikur? sagdi hann; svo geck burt med úrskurdʼ inn þann.

10. Hér máttú, sál mín! heyra fyrst, Herrann Jesús er Kóngur víst, þó ecki' að heimsins hátt, svoddan vel þú atʼ huga átt, það eykur gledi hjartanu þrátt.

11. Kóngs-tign þín, Jesú! eilíf er, allir þyggja sín veld af þér, hefdíngjar hér um heim, þú lénar, gefur, lánar þeim, lendin, ríki, metord og seim.

12. Fyrir þinn krapt og frelsis hend, forsvara Kóngar ríki' og lend, sem er

þeim undirlagt, en móti djøfli' og dauðans makt, dugir enginn høfdíngja prakt.

13. Þú hefir sigrad synd og deyd, sjálfann djøful og vítis neyd, hádir eitt herlegt stríd, allann svo þinn leystir lýd. Lof sé þér um eilífa tíd!

14. Andlegt þitt ríki og eilíft er, ord sannleiks því rétt stjórnar hér, þinn veldis-vøndur sá, óvini slær mér alla frá, í þeim krapti sigra eg þá.

15. En fyrst þitt ríki andlegt var, um þad heimurinn sinnti'ei par, hann fann ei hofmód sinn, hjá þér, Jesú Herra minn! hatadi allann góðvilja þinn.

16. Undrast því, sál mín! ecki þarft, þó adkast veraldar lídir margt, þar um þér þenkja ber, ertú nú í útlegd hér, annars heims þitt føðurland er.

17. Sannleika Kóngsins sannleiksraust, sá þarf ad elska hræsnislaust, sem er hans undir-mann, því slægd og lýgi hatar hann, hreinhjørtudum miskunar ann.

18. Ef þú, mín sál! í Gudi glødd, girnist ad heyra Kóngsins rødd, gættú þá

gjørla hér: hvad boda Drottins þjónar þér, þeirra kénníng raustin hans er.

19. Ransaka, sál mín! ord þad ert, ad verdur spurt: hvad hefir þú gjørt? þá Herrann heldur dóm, hjálpar engum hræsnin tóm, hrein sé trú í verkunum fróm.

20. En sekum þess þú ei saklaus ert, sjálfa spyr þig: hvad hefir þú gjørt? um hvern umlidinn dag; ydrun gjør og grát þinn hag, Guds Son bid þad færa í lag.

21. Allt hef' eg, Jesú! illa gjørt; allt þad ad bæta þú kominn ert, um allt því eg qvittur er; allt mitt líf skal þjóna þér, þar til, bid eg, hjálpa þú mér!

20. Sálmur.

Lagid: Ovinnanleg borg er vor Gud.

Pílatus hafdi prófad nú, píslar-sek Jesú gefna, klén virdtist honum Kóngs-tign sú, þá Kristur sannleik réd nefna, heims sannleik heidra léztst, hæddi Guds sannleik mest; saunnindin elska ber, ord Drottins láttú þér, kjærast þó allra efna.

2. Jafnóðt þá gánga Jarlinn réð, til Júða út að bragði: enga sek þessum manni með, má eg finna, hann sagði; Gyðíngar heldur harðt, Herrann klegudu' um margt, með æði, ógn og dramb, eins rétt sem meinlaust lamb, Lausnarinn ljúfur þagði.

3. Hann hefir uppæst lýðinn lands, lengi mjög víða kenndi, frá Galilæa' og svo til sanns, um síðir allt híngað vendi. Pílatus hugði hér, hrynda þeim vanda' af sér, Heródes hafði því, hirðstjórn þeim parti í, til hans því Herrann sendi.

4. Fyrir mig, Jesú! þoldir þú, þjáníng' og beiska pínu, hjartað gleðst, því eg heyri nú, hrósað sakleysi þínu: syndin lá sárt á mér, sek fannst engin hjá þér, svo er sakleysi þitt, sannlega orðið mitt, við málefni tókst þú mínu.

5. Lögmál Drottins þá hefndum harðt, hótar mér eptir vonum, aptur, minn Jesús ansar snart: enginn sek finnst með honum, sakleysi mitt til sanns, segi' eg nú orðið hans, engin áklögun fljót, orka skal neitt á mót, mínum þol-lyndis þjónum.

6. Önytju-hjal og mælgin mín, mér til falls koma ætti; en, Jesú! blessuð þögnin þín, það allt fyrir mig bætti; skylda mín aptur er, eptir að breyta þér, þeigjand' í þýðri trú, þola, nær líð eg nú; þerf væri þess eg gætti.

7. Pílatus meinti mannvits slægð, mundi óbrigðul standa, koma vill því með kjænsku nægð, Kóng Heródi í vanda. Kunna þá aðferð enn, allmargir veraldar menn; bið Guð, og gæt þín vel, gjarn er heimur á vél, gálausum svikin granda.

8. Kross-göngan, Jesú! þessi þín, þar fyrir eflaust skéði, svo hvílast mætti sálin mín, sætt í eilífri gleði. Embættis ómak lángt, opt þó mér finnist strángt, til lofs og þóknunar þér, það vil eg gjarnan hér, líða með ljúfu geði.

21. Sálmur.

Lagið: Jesú Kristi! þig kalla' eg á.

Þegar Heródes herrann sá, hann varð mjög glaður næsta, af

honum heyrt hafði og helst vill fá, hans áſýnd líta glæsta: forvitinn mörgu frétti að; fýsn holdsins kapp á lagði, með bistu bragði. Jesús tók ecki undir það, við öllum spurníngum þagði.

2. Margir finnast enn hér um heim, Heródis líkar réttir, Guðs orð er skémt og gaman þeim, sem gleus edur nýjar fréttir, forvitnin holdsins hnýsir þrátt, í Herrans leyndardóma, með fýsn ei fróma, aumri skynsemi ætla' ofhátt, aldrei til skilníngs koma.

3. Mannvits djúpfindni og menta glis, margir þá vilja reyna, að orði Drottins þeir gjöra gis, gaman loflegt það meina. Varastú, sál mín! vitin reynd, virð þú í hæsta gyldi, þá miklu mildi, alvarlega með góðri greind, Guð við þig tala vildi.

4. Guð gjörir ecki' að gamni sér, glæpa-mönnum að hóta, kals-mælgi honum og engin er, að þú megir misskun hljóta; auðmjúklega með allri gát, áttú um slíkt að ræða, og fleiri fræða; en af þér heyrast aldrei lát, orð Drottins skulir þú hæða.

5. Heyri' eg um þig, minn Herra! rædt, í hjálpræðis orði þínu, allt sýnist mér þá búið og bætt, belið í hjarta mínu, í Sakramentinu sje eg þig, svo sem í líking fjærri, með náð mér nærri; o! hvað gledur sú ásýnd mig, engin finnst huggun stærri.

6. Heródes fýsn var holdleg sú, hann réð forvitni ginna; en mín sála af ást og trú, andvarpar þig að finna, lofsamleg er sú lucku-stund, þá lít eg þig, Herra þýði! í þinni prýði, gef mér lofsins þann fagnaðar-fund, þó fyrst um sinn hér bíði.

7. Það kénnir Herrans þögnin fróm, þar nærst í annann máta: hann vill ei sínum helgidóm, fyrir hunda kasta láta, Drottinn forsmáir drambsamt geð, djarflega margs þó freisti, og frekt sér treysti, hugstoltum niður hrinda réð, hógværa sál viðreisti.

8. Heródes og hans hoffólk litt, um Herrann akta vildi, færði hann í eitt fatið hvitt, forsmán það heita skyldi, til Pílatus's síðan sendur var, svo komst í friðar stilli, sá offinn

illi, drambsöm öfundin áður bar, óvinskap þeirra milli.

9. Hvítt klæðið gjørði háðúng þér, Herra minn Jesú sæti! dýrðar skrúða svo skenktir mér, skínandi Guðs réttlæti, sakleysis merkið þetta þitt, þíns Føðurs gæðskan hreina, þá þekti' alleina; hann sjer og prófar hjartað mitt, hvað sem íllgjarnir meina.

10. Heilagra sálna hópur skjær, á himnum með skickun fríða, til heiðurs þér, Jesú Herra kjær! hvítum klæðum sig skrýða; eins hér á jørðu upp frá því, esflaust í minníng slíka, með røksemd ríka, birtust snjóhvítum búníng' í, blessaðir Englar líka.

11. Veittú, Jesú! þá miskun mér, meinleysis skrýddur klæði, þjóni' eg tállaust með trygðum þér, í trú, von og þolinmæði, réttlætis skrúða skartið þitt, skíni á sálu minni, þó líf hér linni, eins láttú holdið einninn mitt, af-klæðast þrjótsku sinni.

12. Forlíkast gjørðu fjandmenn tveir, þá fórstú þar, Jesú! milli; eg veit, mér gafstú miklu meir, miskun og friðar-

stilli, hjá Gudi Fødur, svo (til sanns), sjest enginn reidi lengur, né syndar streng-ur, daglega milli mín og hans, minn trúr Frelsari gengur.

13. Hvar sem ófridur hreysir sér, af holdsins veikleik' brádum, milli kristinna manna hér, móti Guds vilja' og rádum, gacktú Þar, Jesú! milli mest, med Þín-um fridar anda, og varna vanda, hjálpa Þú, svo vér hugsum best, í hreinum kjær-leik ad standa!

22. Sálmur.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Frá Heróde Þá Kristur kom, kallar Pílatus snjöllum róm, Gydínga-lýd, og ljós gaf røk, Lausnarinn hefdi enga sök, sampyckur væri og sér til Þess, sjálfur Kóngurinn Heródes.

2. Sannlega Drottinn sakleysid, sjer, elskar bædi' og styrkir med, hjarta og munnur hvers eins manns, hlýtur ad Þjóna vilja hans. Málefnid gott fær gódann róm, gæt Þess, mín sál! og vertú fróm.

3. Sidur Gydínga sá var þá, saka-mann einn þeir skyldu fá, um Páska tímann frá píslum frí, Pílatus átti' ad gegna því. Í frelsis minníng úr Egyptó, aldrei baud Drottinn svoddan þó.

4. Sjá til, mín sál! ad sidvaninn, síst megi villa huga þinn, fordastú honum ad fylgja hér, framar enn Guds ord leyfir þér. Góð meiníng enga gerir stod, gylda skal meira Drottins bod.

5. Pílatus Júdum sagdi svo: sjáid nú glöggt um kosti tvo, eg býd hér Jesúm ydur fram, eda mordíngjann Barrabam. Hann meinti' ad yrdi helst med því, Herrann frá dauda gefinn frí.

6. Þú far nú gleggt af þessu sied, þar, sem Drottinn er ecki med, í verki', áformi' og vilja manns, verda til einkis rádin hans; sérvitska holdsins svikul er, svo sem Pílatus skédi hér.

7. Yfirmennirnir allra fyrst, ósk-udu' ad Drottinn krossfestist, almúgann svo í annann stad, eggjudu mest ad bidja um þad, Barrabas's útlausn skyldi ské, skilinn Jesús frá lífi sé.

8. Veraldar dæmin varast skalt, vogadú ecki ad gjøra þad allt, sem Hefdíngjarnir nú hafast ad, þó heimurinn kalli loflegt þad; ef blindur leidir blindann hér, bádum þeim hætt vid falli er.

9. Hverr þig eggjar á íllverk brád, aldrei gáck þú med þeim í rád, vinn þú þad ei fyrir metord manns, ad missa Guds nád og vinskap hans; hverugur annars bætir bøl, þó bádir rati' í straff og qvøl.

10. Yfir mønnunum er því vandt', undirsátarnir hnísa grant, eptir því, sem fyrir augun ber, audnæmast þó hid vonda er; hvad Hefdíngjarnir hafast ad, hinir ætla sér leyfist þad.

11. Ill eptirdæmi á alla grein, eru samlíkt vid milnustein, viljir þú vera' af fári frjáls, festú hann aldrei þér vid háls, í Guds ótta frá þér glæpum hrind, gód vertú ødrum fyrirmind.

12. Húsfrú Pilati holl gáf rád, hefdi hann betur ad því gád; gódar qvinnur þess gæti mest, gjarnan ástundi dæmin best. Abigael fær æru' og sæmd, ílla Jessabel verdur ræmd.

13. Set eg þad nú í sinni mér, sæti, Jesú! ad gæta' ad þér: allir hrópudu allt um kríng, yfir þig dauda og krossfestíng, sem lamb meinlausast þagdir þú, þar af stendur mér huggun trú.

14. Lögmálsins bölvan bitur og sterk, banvænn djefull og öll mín verk, þó hrópa vilji nú hvert fyrir sig, hefnd og fordæmíng yfir mig, nýt eg, minn Jesú! þín í því, frá þeirra klögun verd eg frí.

15. Afellis dómsins ógna hróp, ytstu mirkranna vein og óp, aldrei mun koma' ad eyrum mín, eyrun blessud fyrst heyrdu þín, kall og háreysti kríngum sig, frá qvöl og ángist þad frelsar mig.

16. Hrópar nú yfir mér himin og jörd, helgun, frid, nád og sáttargjörd, hvert heldur eg geng út eda inn, í þínu nafni, Jesú minn! bænar-hróp mitt í hreinni trú, himneskum Gudi þóknast nú.

17. En þér til heidurs alla tíd, Englar Drottins og kristnin fríd, hrópar nú bædi' á himni' og jörd: Hósanna, lof og þackargjörd! Amen segir og uppá þad, önd mín glödvær í hverjum stad!

23. Sálmur.

Lagid: Oss lát þinn anda styrkja.

Pílatus Herrann hærsta, húdstrýkja lætur þar. Nakinn vid stólpann stærsta, strengdur þá Jesús var, strídsmenn med svipum hrektu hann; sál mín! hér sjá og skoda, hvad Sonur Guds fyrir þig vann.

2. Helgasta holdid frída, frá hvirfli iljum ad, Drottni vard sárt ad svída, svall allt af benjum þad, hverr hans líkama limur og æd, af sárum sundurslakti, sú hyrtíng mjøg var skjæd.

3. Blessadur dreyrinn dundi, Drottins lífs-ædum úr, sem regn þad hradast hrundi, himins í dymmu skúr, blánadi hold enn bólgnadi und, Sonur Guds sárt var qvalinn, saklaus á þeirri stund.

4. Eg var, sem fjøtrum færdur, fángelsi þúngu í, á ønd og samvitsku særdur, syndin mín olli því, sú daudleg sálar sóttin hér, um hverja æd út sér dreifdi, ekkert fannst heilt á mér.

5. Svipan lögmálsins lamdi, líf og sál, heldur frekt, óttinn qvalanna kramdi, kominn var eg í sekt, banvænlegt ordid mitt var mein, hjartad af hrigdum stundi, hvergi féckst lækníng nein.

6. Sástú þá, Jesú sæli! sár mín ó-bærilig, til lausnar þínum þræli, því létstú binda þig, geckst svo undir þá grimdar qvöl, ad eg qvittadur yrdi, vid eilíft hrigdar böl.

7. Sjúkdóm minn sjálfur barstú, svo vard eg heill med því, hörmúngum hlad-inn varstú, frá hrigdum er eg nú frí, hegníng þú féckst svo hefdi' eg frid, benjar þínar mér bættu, bót sú þar átti vid.

8. Hjartad vill hrædslan krenkja, med hördum sorgar stíng, þegar eg gjöri ad þenkja, um þína húdstrýkíng, aví! eg gaf þar efni til, þú einn galdst þrjótsku minnar, þess nú eg ydrast vil.

9. Því féll eg nú til fóta, Frelsar-inn Jesú! þér, láttú mig nafns þíns njóta, nád og vægd sýn þú mér, eg skal med hlýdni heidra þig, nú og um eilífd alla, þá huggar þú, Herra! mig.

10. Gledstú, mín sál!! 'Þig' graddi, Guds Sonar heilagt blód, þó synd og sorgin mæddi, sjá! hér er lækníng gód, nád fyrir reidi nú er vís, brot þrælsins Herrann bætti, bar því síns Fedurs prís.

11. Skoda þú skyldu þína, skírlega, sál mín! nú: Sonurinn sig lét pína, svo læknud yrdir þú: heilbrigd þjóna þú honum rétt, med trú, hollustu' og hlýdni, haf gát á þinni stétt.

12. Þóknist honum ad þjaka, þitt hold ørkumslum med, þýdlega því skalt taka, þolinmódt hjarta-ged, ássjer Drottinn og elskar best; Lausnara líkjast þínum, lof er þér allra mest.

13. Eckért má sóma sídur, sí-kátur þrællinn er, þá Herrann harmqvæli lídur, haf slíkt í minni þér; hrigdar-mind hans er heidur þinn. Lát mig þad læra' og halda, ljúfasti Jesú minn!

24. Sálmur.

Lagid: Til þín, heilagi Herra Gud!

Illvirkjar Jesúm eptir þad, 'inn í pínghúsid leiddu, afklæddu fyrst,

og fljótt þángad, fólkid allt koma beiddu, purpura-klædis forna flík, (fást mátti valla hádúng slík), yfir hans benjar breiddu.

2. Helgunar klædid hafd' eg misst, hlaut því nakinn ad standa; Adam olli því allra fyrst, arf lét mér þann til handa; synd-anna flík eg særdist í, forsmán og mínk-un hlautst af því, med hverskyns háska' og vanda.

3. Burt-tók Jesús þá blygdun hér, berann því lét sig pína, réttlætis klædn-ad keypti mér, kann sá fagurt ad skína; athvarf mitt jafnan er til sanns, undir purpura kápu hans, þar hyl eg mis-gjørd mína.

4. Þyrni-kórónu þúnga þeir, þreyngdu ad Herrans enni, hál-eldi heitum brenndu meir, broddar svídandi' í henni, augun hans bædi og andlit med, allt af blódinu fyllast réd, slíkt trúi' eg qvala kénni.

5. Fyrir óhlýdni Adams var, øll jørdin lýst í banni, ávøxt því slíkann af sér bar, ord Guds trú' eg þad sanni; þessum bølvunar þyrni-krans, þreyngt

var að hefði Lausnarans, til huggunar hrelldum manni.

6. En Jesú hlýðni aptur hér, allri jörð blessun færir, heilnæmann ávöxt hún því ber, hverja skepnu vel nærir. Fyrir gæðskunnar gjerníng þann, gøfgi, lofi og prísi hann, hvað sig um heiminn hrærir!

7. Bølvan mér yfir hefði hékk, hótuð í legmáls bræði; enn Jesús hana undir geck, svo aptur eg blessun næði; Guð minn kórónu gaf mér þar, gæðsku og dýrðar eilífrar, hér og á himnum bæði.

8. Reyr-staf honum í hönd með spé, Hyrðstjórans þrælar fengu. heilsuðu Kóngi og krupu' á kné, kals-orð á víxl þá gengu, reyrnum hröcktu um höfuð hans, hræktu í andlit Lausnarans, með qvala-kappi straungu.

9 Þá þú gengur í Guðs hús inn, gæt þess vel, sál mín fróma! hæð þú þar ecki Herra þinn, með hegðun líkamans tóma, beygðú holdsins og hjartans kné, heit bæn þín ástar-qveðja sé, hræsnin mun síst þér sóma.

10. Sjálfs míns verdskuldun sje eg hér, svoddan átti' eg ad líða, um eilífð þá, sem aldrei þver, með ógn og sárum qvíða, hefdi mér ecki hörmúng þín, hjálpad, Jesú! frá þeirri pín. Blessad sé nafn þitt blíða!

11. Öll þín lægíng er upphefð mín, ástkjærI Jesú mildi! heidur er mér að háðúng þín, hverr sem mér nidra vildi, höggin, sem leidstú, hressa mig, á himnum verð eg nú fyrir þig, metinn í mesta gyldi.

12. Medan lífs æð er í mér heit, eg skal þig, Drottinn! prísa, af hjartans grunn' í hverjum reit, heidur þíns nafns auglýsa, feginn vil eg í heimi hér, hlýda og fylgja í öllu þér; lát mér þína lídsemd vísa!

25. Sálmur.

Lagid: Konúng David, sem kénndi.

Landsdómarinn þá leiddi, Lausnarann út með sér, Gydíngum andsvör greiddi, glögglega og svo tér:

þér sjáið þennann hér! sannlega ydur eg segi, søk finnst með honum eigi, sú dauða-dóms verð er.

2. Þá geck Jesús út þanninn, þyrni' og purpura bar, sagði: sjáið hér manninn! sjálfur dómarinn þar; Gydíngar gáfu svar: burt með hann, svo þeir segja, sá skal á krossi deya; ósk þeirra ein sú var.

3. Orð og afsökun gyldti, engin í þessum stað, heiptin svo hugann fyllti, hjartað varð forblindað; síðast þeir sögðu það: ljóslega lífs-straffs krefði, lögmálið, því hann hefði, gjört sig Guðs Syni að.

4. Rétt leg, sem ritud finnast, ráng-færdu Júdar hér, oss ber þar á að minnast, íll dæmi fordumst vér, dómurinn Drottins er, hinn þó með heiptum klagi, og hreinann saunleik aflagi; sjái Valds-menn að sér.

5. Þá eg heyri, minn Herra! hversu þú qvalinn varst, gjorvell vill gledin þverra, galdstú mín nærsta hardt, því eg braut mikið og margt; en þá mér Guðspjell greina, gløggt þitt sakleysi hreina, hjartað fær huggun snart.

6. Athuga, sál mín! ættum, útgaungu Drottins hér, svo vid rétt minnast mættum, hvad miskun hans veitti þér; hyggjum ad, hann út ber, þyrni-kórónu þétta, þar med purpurann létta, blár og blódugur er.

7. Med blód-skuld og bølvun stránga, beiskum reird qvala-hnút, áttum vid greidt ad gánga, frá Guds nád rekin út, hrakin í heljar sút, íklædd forsmánar slíkum, fráskúfud Drottni ríkum, nakin og nidurlút.

8. O synd! ó syndin arga! hvad íllt kémur af þér? ó hversu meinsemd marga, má Drottinn lída hér! þitt gjald allt þetta er, blindad hold þig ei þeckti, þegar þín flærd mig bleckti. Jesús miskuni mér!

9. En med því út var leiddur, alsærdur Lausnarinn, gjørdist mér vegur greiddur, í Guds nádar-ríki inn, og eilíft líf annad sinn, blódskuld og bølvun mína, burt-tók Guds Sonar pína. Dýrd sé þér, Drottinn minn!

10. Utgeng eg ætíd sídan, í trausti Frelsarans, undir blæ-himins blídann,

blessadur víst til sanns, nú fyrir nafnid hans, útborid lík mitt lidid, legst og hvílist í fridi, sál fer til sælu-ranns.

11. Dýrdar Kórónu dýra, Drottinn gefur mér þá, réttlætis skrúdann skíra, skal eg og einnig fá, upprisu-deginum á, hærstum heidri tilreiddur, af heilegum Englum leiddur, í sælu þeim sjálfum hjá.

12. Svo munu Guds Englar segja: sjáid nú þennann mann! hvern allskyns eymd réd beygja, ádur í heimsins rann, opt var þá hreldur hann, fyrir blód Lambsins blída, búinn er nú ad strída, og sælann sigur vann.

13. Þá muntú, sál mín! svara, sýngjandi fegrum tón; lof sé mínum Lausnara! lamb Guds á hærsta tón, sigur gaf sínum þjón, um blessadar himnahallir, honum segjum vér allir, heidur, med sætum són!

14. Son Guds ertú med sanni, Sonur Guds, Jesú minn! Son Guds, syndugum manni, sonar-arf skenktir þinn, Son Guds einn eingetinn; Syni Guds sýngi gladur, sérhverr lifandi madur, heidur í hvert eitt sinn!

26. Sálmur.

Lagid: Hærsti Gud Herra mildi.

Hér þá um Guds Son heyrdi, heidinn Landsdómari, hann spyr (því hrædast gjördi): hvadan vor Drottinn sé? en Jesús þýdur þagdi, (þad og vel maklegt var); Pílatus brádt ad bragdi, bistist og aptur sagdi: vilt þú ei veita svar?

2. Mín er, þad mátt þú játa, maktin svo tignarlig, eg má vel lausann láta, líka krossfesta þig. Jesús svarar og segir: síst átt þú vald á mér, ef þér væri þad eigi, ad ofan gefid, svo megir, heidri þeim halda hér.

3. Sá hefir synd enn meiri, er seldi mig þér á hönd. Pílatus hygg eg þad heyri, hann grundar málin vönd. Gjördi strax grida leita, gáfu Prestarnir ans: vægd ef þessum vilt veita, víst mátt þú ecki heita, kjær vinur Keisarans.

3. Heidíngjar halda gjerdu, hjá-gudir þeirra senn, børn ættu alin á jørdu,

eins og holdlegir menn; hann óttast hér ef væri, Herrann Godanna kyns, hugdi því helst ad bæri, hyggilega framfæri, ransókn réttdæmisins.

5. Skurdgod sín heidnir héldu, haf-andi í mestu akt, forgéfins hug sinn hreldu, hræddir vid þeirra makt; o! hversu framar ætti, einn sérhverr krist-inn mann, óttast Drottins almætti, med ást og blygdunar hætti, sem stoltum steypa kann.

6. Af stórri makt sig réd stæra, stolt-ur Pílatus hér, rétt mál til rángs ad færa, reiknadi leyfilegt sér; kann vera margann megi, meiníng sú villa þrátt, þó lögin brjóti og beygi, bannad sé þeim þad eigi, fyrst vald þeir hafa hátt.

7. Gud er sá veldin géfur, gæti þess ædri stétt, sitt léni hverr einn hefur, hér af Drottni tilsett, hann lét þig heidur hljóta, heidrast því af þér vill, virdíng-ar vel mátt njóta, en varast drambsemi ljóta, róg og rángindin ill.

8. Yfirvald einn Gud sendi, undir-menn gæti þar ad, sverd Drottins hef-ir í hendi, heidra skulum vér þad, hlýd-

ugir friði halda, hlífð og forsvari ná, hverlyndis hrjótskan kalda, húnglegri hefndar-gjalda, að vísu sér vænta má.

9. Eins sem hverr einn misbrýtur, eptir því straffast hann, harðari hefndir hlýtur, hinn sá meira tilvann; heim mun ei plágan hverra, sem hrjótskast í synda-rót, sá þjón á von hins verra, sem vilja heckir síns Herra, þó gjörir hvert á mót.

10. Varðveiti Valdsmenn alla, vor Guð í sinni stétt, svo varist í vondsku' að falla, vel stundi lög og rétt; hinir í hlýðni standi, hverr svo, sem skyldugt er, hrein trú og helgur vandi, haldist í voru landi, Amen, þess óskum vér!

27. Sálmur.

Lagið: Skaparinn stjarna, Herra hreinn!

Pilatus heyrði hótað var, honum Keisarans reiði þar, útleiddi Jesúm annað sinn, uppsetst þegar á dómstólinn.

2. Gyðíngum síðan sagði hér: sjáið þar yðar Kóngur er. Þeir báðu:

tak þennann burt frá oss, bráðlega lát hann deyja á kross.

3. Skal eg krossfesta Kóng ydvarn? kallar Pílatus hædnis-gjarn; enganu Kóng segja þeir aptur hér, utan Keisarann höfum vér.

4. Gudspjalls historían hermir frá, heiti sá stadur Gabbatha, hia steinstræti þýdir þad. Þar mátt þú, sál mín! gæta ad.

5. Vei þeim dómara' er veit og sjer, víst hvad um málid réttast er, vinnur þad þó fyrir vinskap manns, ad víkja' af getu sannleikans.

6. Pílatus Keisarans hræddist heipt, ef honum yrdi' úr völdum steypt, þetta sem helst nú varast vann, vard þó ad koma yfir hann.

7. O vei! þeim sem ad órétt lög, umgángast og þau tídka mjög, sannleiknum meta sitt gagn meir, svívirdíng Drottni gjöra þeir.

8. Huga snýý eg og máli mín, minn gódi Jesús! enn til þín; Pílatus Kóng

þig kallar hér, krossfesting Júdar ósk'a þér.

9. Víst ertú, Jesú! Kóngur klár, Kóngur dýrdar um eilíf ár, Kóngur Englanna, Kóngur vor, Kóngur almættis tignar-stór.

10. Þó stódstú bundinn þar fyrir dóm, þó leidstú hróp og qvala-róm, affegja gjørdu allir þig, undrar stórlega þetta mig.

11. O Jesú! það er játníng mín: jeg mun um sídir njóta þín, þegar þú, dýrdar Drottinn minn! dómstól í skýjum setur þinn.

12. Frelsadur kém eg þá fyrir þinn dóm, fagnadar-sælann heyr' eg róm, í þínu nafni útvaldir, útvalinn kalla mig hjá sér.

13. Kóng minn, Jesú! eg kalla þig, kalla þú þræl þinn aptur mig, Herratign enga' ad heimsins sid, held eg þar mega jafnast vid.

14. Háa stein-strætid heimsins sleipt, hefir mér opt í vanda steypt, þángad lét Jesús leida sig, svo líknin hans komi yfir mig.

15. Jesú! þín kristni kýs þig nú, Köngur hennar einn heitir þú, stjórn þín henni svo haldi við, að himneskum nái dýrðar frið!

28. Sálmur.

Lagið: Nú bið eg, Guð! þú náðir mig.

Pílatus sá að sönnu þar, sín ráð máttu ei gylda par, upphlaup sér búið hræddist hann, hugði að stilla vanda þann, fullnægja vildi fólksins bón, sá skyldi Jesús dauðans tjón, sannleika engum sinnti meir, svo dæmdi allt, sem beiddu þeir.

2. Hendur í vatni þá nam þvo, þar nærst við Júða mælti svo: sjálfir um ydur sjái þér, saklaus við réttláts blóð eg er. Allur almúginn uppá það, andsvarar greidt í þessum stað: hans blóð (þó nú hann qvelji kross), komi' yfir börnin vor og oss!

3. Pílatus hafði prófað þar, píslarsék Drottins engin var, fyrir og eptir eins réð hann, úrskurða Jesúm saklaus-

ann, þó mót samvitsku sinni hvert, sjálfur viljandi dæmdi hert. Gud gesi ad Yfirvöldin vor, varist þau dæmin glæpa-stór!

4. Hvad margur nú í heiminum, hér fyrir lastar Pílatum, sem þó elskar og ydkar mest, athæsi hans og dæmin verst? óttinn í dómi opt fær sess, Yfir-Herrarnir njóta þess; almúgans hrésun olli því, íllgjarnir skálkar hlaupa frí.

5. Abata-von og vina-hót, verkin dylja, þó séu ljót, líka kémur sú fordild fram, sem forsvarad getur Barrabam; gessi þá raunin hvad gylda skal, gull-túngan sú, sem Achan stal, máské og þyggi mútur hinn, meir enn Pílatus þetta sinn.

6. Eg spyr: hvad veldur ódygd flest, eykst nær daglega og fjølgar mest? umsjónarleysi' er orsök hærst, egin gagnsmunir þessu nærst, miskun, sem heitir skálka-skjól, skygnist eptir um fánýtt hól, óttin legin svo þvíngar þrátt, þora þau ecki ad líta hátt.

7. Fyrir fólkinu þegar þar, þvodi Pílatus hendurnar, fyrir Gudi, sér þann gjordi grun, gyldá muni sú afsök-

un. Varastú, madur! heimsku hans, hér þó þú villir sjónir manns, almáttugs Drottins augsýn skjær, allt þitt hjarta ransakad fær.

8. Viltú þig þvo, þá þvo þú hreint, þel hjartans bædi ljóst og leynt, ein laug er þar til edla góð, ydrunar-tár og Jesú blód; grát þína synd, en set þitt traust, á Sonar Guds pínu efalaust, lát af illu, en ydka gott, allann varastú hræsnis þvott.

9 Blóds-hefnd á sig og børn sín med, blindadur lýdur hrópa réd, eldvist svo þessi óskin keld, enn í dag bera þeir hennar gjold; athuga-gjarn og ord-var sért, einkum þegar þú reidur ert, formæling illann finnur stad, fást mega dæmin uppá þad.

10. Drottinn Jesú! sem dæmdur varst, dómari kémur þú aptur snart, Dóms-menn láttú til dýrdar þér, Dómana vanda rétt, sem ber; þvo þú vor hjertu' og hendur med, hrein trú vardveiti rósamt ged; þitt blód flecklaust, sem flódi á kross, frelsi þad bernin vor og oss!

29. Sálmur.

Lagid: Eins og sitt barn, fadir ástargjarn.

Seldi Pílatus saklausann, Son Guds til krossins dauda; upphlaups-madur sá víg eitt vann, þá frelsi fann, feck líf, en misti nauda.

2. J mirkva-stofu sá bundinn beid, Barrabbas trú eg hann heiti. Má hér finnast ein merking greid, um manns kyns neyd, mjeg sker ad ellu leiti.

3. Barrabbas frá eg Födursl nid, flestir lærdir menn þýdi: Adam líkist þar eflaust vid, og allt hans lid, sem áfell daudans qvídi.

4. Upphlaups-madur, hann ordin var, þá eplid í munn sér leiddi, sjálfs Guds bodordi sinnti' ei par, og sídan þar, sig og allt mannkyn deyddi.

5. J djofuls fjetrum fastur lá, fánginn til eilífs dauda: allir hans nidjar útí frá, med eymd og þrá, áttu von qvala' og nauda.

6. Hér þá Jesú var helid kaldt, af heidnu dæmt Yfirvaldi, feck Adam apt-

ur frelsid snjallt, og fólk hans allt, sem fagnar því lausnar gjaldi.

7. Nú fyrst eg Adams nidji er, nær mér gengur þad dæmi; sál mín! set slíkt fyrir sjónir þér, og sjádú hér, sannferdugt lærdóms næmi.

8. O! hvad opt hef eg aumur gért, uppreisn mót Drottins anda! daglega því hans bodord bert, svo braut eg þvert, mér bar þó í hlýdni' ad standa.

9. Mun og ecki vid manndráp frí, mína sál þrátt eg deyddi, íll dæmin gáfust af mér ný, og naudir í, náúngann þar med leiddi.

10. Ofrægur er eg ordinn mest, allar sképnur þad sanna, fárádum eckert forsvar sjest, fángelsid vest, fyrir því hlýt eg kanna.

11. J mirkvastofu' eg bundinn bíd, bölvan lögmáls mig hrædir, dapurt nálægist daudans stríd, og dómsins tíd, daglega sorgin mædir.

12. Heyri eg nú þann hjálpar róm: ad hafir þú, Jesú mildi! fyrir mig lidid líflá́ts dóm, þín líknin fróm, lausann mig kaupa vildi.

13. Sú heilaga' aflausn hrigd og sút, af hjarta mínu greidir, syndanna leysir hleckja-hnút, og hér næst út, úr hordu fángelsi leidir.

14. Hvad dauda saknæmt sást á mér, (svoddan eg miskun þecki), til dauda allt var dæmt á þér, minn Drottinn! hér, dóminum qvídi' eg ecki.

15. Líf mitt og sál þig lofar nú, leyst frá daudans fángelsi, eg lifi' eda dey, það er mín trú, óbrigdul sú, í þínu, Jesú! frelsi.

16. Himneskri Páska-hátíd á, hef' eg nú þess ad bída, mirkvastofunni frelstur frá, eg fagna þá, í flocki' útvaldra lýda.

17. Svo er nú Barrabbas ordinn frí, Adams og eg hans nidji; hver kristin sála heimi í, vorn Herra því, heidri, lofi, tilbidji!

30. Sálmur.

Lagid: Uppá fiallid Jesúis vendi.

Stríds-menn Krist úr kápu færdu, og klæddu' hann sínum búníng' í, sollnar undir sárt vid hrædu, þær

svidu' og blæddu uppá ný, á blessudu sínu baki særdu, hann bar sinn kross og mæddist því.

2. Skédi svo á samri stundu, Símon nockurn bar þar ad, framandi mann, er geck um grundu, gripu Júdar þann í stad, krossinum á hans herdar hrundu, hann geckst naudugur undir þad.

3. Þeir, sem (sál mín!) syndir drýgja, samvitskunni þvert á mót, undir Drottins endurnýja, ef ecki gjøra á løstum bót; vid skulum frá þeim flocki flýja, og fyrirgéfníngar bidja' af rót.

4. Uppá heimsins óþacklæti, er hér dæmi ljóst til sanns, margann læknadi Son Guds sæti, sjúkann medal almúgans, nú var ei neinn, sem bølid bæti, og bæri med honum krossinn hans.

5. Símon bædi' og syni hans báda, sjálf hér nefnir historían, gudhræddur skal njóta náda, og nidjar margir eptir hann, miskunsemd vid menn fáráda, minnast Gud og launa kann.

6. Framandi madur mætti Kristi, med honum bar hans þúnga kross. Hér

má finna, hvern það lystir, hreina þýðíng uppá oss, Gydínga fólk þá Guðs náð misti, gafst Heidíngjum dýrdar hnoss.

7. Synda undir ýfast mínar, opt á hverri stundu nær, samvitskunnar sorg ei dvínar, svida-meinid ílla grær, blessadar, Jesú! benjar þínar, bid eg mýki' og lækni þær.

8. Þessi krossins þúnga byrdi, þér var, Drottinn! lögd á bak, svo fyrirmindan fyllt sú yrdi, þá fórnar-vidinn bar Ísaak, sá þinn gánguriun sorgar styrdi, af sálu minni tók ómak.

9. Minnist eg á þjáníng þína, þig sú mæddi byrdin stríd, sannlega' fyrir sálu mína, svoddan leid þín gædskan blíd; vegna þess mér virdstú' ad sýna, vorkunsemi nær eg líd.

10. Hold er tregt, minn Herra mildi! í hermúngunum ad fylgja þér, þó eg feginn feta vildi, fótspor þín, sem skyldugt er, viljinn minn er í veiku gyldi, þú verdur því ad hjálpa mér.

11. Elsku ged svo þitt eg þekki, þjáðum viltú sýna lid, láttú mig, Drottinn!

einann ecki, í ánaud minni, þess eg bid, nafnid mitt, þó naudir þnecki, nád þín blessud kanníst vid.

12. Komir þú undir krossinn stránga, kristin sála! gæt þess hér, ef holdid tekur ad mogla' og mánga, minnstú hver þín skyldan er, láttú, sem þú sjáir gánga, sjálfann Jesúm undan þér.

13. Undir krossi íllvirkjanna, aldrei hér þig finna lát, varastú glæpi vondra manna, á verkum þínum hafdú gát, ydka bæn og ydrun sanna, elska gjarnan hóf og mát.

14. Haf þú, Jesú! mig í minni, mædu' og daudans hrellíng stytt; born mín hjá þér forsjón sinni, frá þeim ollum vanda hritt, láttú standa' á lífs-bók þinni, líka þeirra nøfn, sem mitt!

31. Sálmur.

Lagid: Sá frjáls vid logmál fæddur er.

Fólkid, sem Drottni fylgdi út, fyllt-ist margt ángri hördu, qvinnurnar grétu sárt med sút, sem hans qvöl aumka gjørdu.

2. Snéri til þeirra Son Guds sér, sagdi þá Herrann mætur: grátid þér ecki yfir mér, o! Jerúsalems dætur!

3. Sonu ydar og egin eymd, eflaust þér gráta megid, nálgast sú tíd, sem nú er geymd, nær þér harmandi segid:

4. Sæl nú óbirjan barnlaus er, og brjóst þau ei sogin vóru, hrynji yfir oss hálsarner, hædir og fjøllin stóru.

5. Ef gjørt er svo vid þad græna tré, (geta hverr til þess nædi), hvad hid þornada þá mun ské? þad trú' eg Jesús rædi.

6. O! hvad veraldar virdíng er, velt og svikul ad reyna, gæt þess, mín sál! og sjádú hér, sannprófad dæmid eina:

7. A Pálma-sunnudag sjálfur inn, Son Guds í borg nam rída, ástvinir hans þad sama sinn, súngu lof án alls qvída.

8. Fám døgum sídar sjálfur út, særdur med kross nam gánga, þad hlutu' hans vinir ad sjá med sút, sorg hjartans báru stránga.

9. Hafi svo verid velt og flá, veroldin Herra sínum, hvers má sér vænta þræll-inn þá? þess gæt í huga þínum.

10. Þeim, sem hún býður blídleik sinn, búin er sorgin mesta; hirdtú því aldrei huga þinn, vid hana mín sál! ad festa.

11. Sannlega skyldugt segi' eg mér, sára þá qvøl ad gráta, sem, Drottinn Jesú! þúngt ad þér, þreyngdi í allann máta.

12. Samt er þér ecki þént med því; þótt eg þig aumka vildi, eilífa hátign ertú í, upphafinn, Jesú mildi!

13. Þar má nú heldur aukast af, ángur samvitsku minnar, orsök eg til og efni gaf, allrar hørmúngar þinnar.

14. Erfidi hef' eg aukid þér, ofþúngt med syndum mínum, glæpanna, sem eg gjerdi hér, galdstú á holdi þínu.

15. Hrædist eg mér sé hulin geymd, sú hefndar pínan stránga, því eg vann til ad eilíf eymd, yfir mig skyldi gánga.

16. En þó gled eg mig aptur vid, ávextinn qvala þinna, þar af ødlast eg frelsi' og frid, og forlát synda minna.

17. Angistin sár og sorgar-lát, er sál' helst þjádu mína, snýst í fegnud og fegnn-grát, fyrir þá miskun þína.

18 Bid eg nú, Jesú blídi! þig, sem bót mér gjørdir vinna: lát engann gjalda eptir mig, íllsku né synda minna!

32. Sálmur.

Lagid: Nú kom heidinna hjálpar-ráđ.

Greinir Jesús um græna tréd, getur hins vísna einnig med. Vid skulum, sál mín! skoda' á ný, skírann lærdóm á máli því.

2. Fríófsgunar eikin vokvud væn, velblómgud stód med laufin græn, þegar á jørdu sást til sanns, Son Guds íklæddur holdi manns.

3. Líssins ávexti ljúfa bar, læknadi Jesús sóttirnar, frá djøfli leysti' og daudaus pín, daufum gaf heyrn, en blindum sýn.

4. Af hverri grein draup hunáng sætt, hjálpræđis kénning' féck hann rædt, øll hans umgengni ástúdlig, ángrádar sálir gladdi mjøg.

5. Gudi var þeckt þad græna tréd, gløddust himnar og jørdin med; í hans

fæding þad vitnaſt vann, og vid Jórdan, þá ſkírdiſt hann.

6. Réttlætis allann ávøxt bar, inntil kroſs-dauda hlýdinn var, ſaklauſa lambid Son Guds einn, af ſynd og lýtum klár og hreinn.

7. Þó mátti ei þad edla tré, ángurlauſt vera' á jørdunne, Guds reidi ſtormur geyſa vann, geck því reſſíngin yfir hann.

8. Ef þú ſpyr ad: hvad valda vann, vildi Gud láta ſaklauſann, Soninn komaſt í ſorgir þær, ſem honum var þó hjarta kjær?

9. Þú ſkalt vita ad viſnad tré, var mannkyn allt á jørdunne, ofan ad rótum uppþornad, ávøxt ránglætis færdi þad.

10. Skadſemdar tréd ſem ſkémdi jørd, ſkipadi Drottins reidi hørd, upphøggva, ſvo þad ecki þar, akrinum ſé til ſpillíngar.

11. Vor Jeſús mønnum vægdar bad, vinnaſt mátti' ei ad fengiſt þad, utan hann tæki uppá ſig, íllverka gjøldin hriggilig.

12. Herrann íklæddiſt holdi þá, híngad kom til vor jørdu á, viſnadri eik

gafst vøkvan góð, þá varð úthellt hans dýra blóð.

13. Saklaus því leið hann sorg og háð, syndugt mannkyn svo fengi náð, hið græna tréð var hrakið og hríst, hér af það visna blómgaðist.

14. Guðs dýrðar sæti sitt hold í, Sonurinn mátti' ei hefja' því, fyrr enn í heimi harða neyð, hafði þolað og krossins deyð.

15. O! hvað manns hold er heimsku fyllt, hriggilega úr máta villt, viljandi' í löstum liggur það, leikur sér allskyns glæpum að.

16. Margir ætla fyrst ecki strax, á fellur hefndin sama dags, Drottinn þá aldrei muni meir, minnast á það, sem gjörðu þeir.

17. Því góða trénu þyrmt var síst, þurrum fauskt mun þá bálið víst; hafi Faðirinn hirt sinn Son, hefndar mun þrællinn ega von.

18. Ef nú Guðs mildin ástúðlig, ó hegnda, sál mín! lítur þig, hans þolinmæði haldtú hér, hjálpræðis meðal gefið þér.

19. Visnad tré eg ad vísu er, vægdú, réttlætis Herra! mér, gædskunnar eikin græn og fín, geymdú mig undir skugga þín.

20. Von er ad mér sé mótkast víst, mun eg umflýja daudann síst, holdid má ei fyrir utan kross, eignast á himnum dýrdar hnoss.

21. Tæpti eg mínum trúar-staf, á tréd, sem drýpur hunáng af, sjón hjartans ellu ángri í, upplýsist nær eg smacka' af því.

22. Þegar mér gánga þrautir nær, þér snú þú til mín, Jesú kjær! hjartad hressi og huga minn, himneskur nádar-vokvi þinn!

33. Sálmur.

Lagid: Konúng Davíd, sem kénndi.

Kom loks med krossins byrdi, Kristur í Hausa-stad: (orþjádur frá eg hann yrdi) edik galli blandad, honum þeir héldu ad: Drottinn vor dýrdar mildi, drecka þó ecki vildi, þá hann smackadi þad.

2. Fals undir fögru máli, fordildar hræsnin ber, vinátta temprud táli, og trúarlaus ydran hér, edik gall-blandad er, svoddan súrdreggja víni, (þó sjálft glislega skíni), Herrann hryndir frá sér.

3. Þad tek eg víst til þacka, þá þú vilt, Drottinn kjær! súrt med þér sjálfum smacka. Sé þín miskunin skjær, í hverri neyd mér nær! gall-beiskju bolvunarinnar, og bikarinn heiptarinnar, burttak þú frá mér fjær!

4. Nakinn Jesúm á jördu, Júdar krossfestu þar, med heiptar sinni hördu, hendur og fæturnar, teygt allt og togad var, geck svo járn-gaddur nístur, gegnum lófa og rístur, skinn og bein sundur skar.

5. Tveggja mordíngja milli, miskunar Herrann héck, spádóminn frá eg svo fylli, sem fyrr meir um þad geck, rædir svo Ritníng þeck: þjón minn sá einn útvalinn, er med spillvirkjum talinn, forsmán mjög þúnga féck.

6. Nú eg minnist á næsta, nakinn þá Adam stód, vid tréd med hörmúng hærsta, hjarta-sorg, böl og mód, því

verk hans vóru' ei góð: innvortis ángr=
id qvaldi, undir trjánum sig faldi; þess
galdt' øll heimsins þjóð.

7. Nú aptur Jesús nakinn, negldur
á trénu stód, píndur, húdstrýktur, hrak=
inn, hjartans bar sárann mód, þó vóru'
øll verk hans góð: einn fyrir eugum
faldist, opinberlega qvaldist, þess naut
øll heimsins þjód.

8. Horfi' eg á hendur þínar, Herra
minn Jesú kjær! fyrir misgjerdir mín=
ar, meinin slík lidu þær, blód=dreirinn
dundi skjær, saurgun sálar og handa,
sem mér komu í vanda, af hreint med
øllu þvær.

9. Fús var eg fram ad halda, feril
glæpauna hér, þess fætur þínir gjalda,
þad vard til líknar mér: Drottinn! eg
þacka þér, fram á fridarins leidir, fót=
spor mín jafnan greidir, hédan af hvar
eg fer.

10. Gud gæfi! mitt hold mætti, med þér
krossfestast nú, frá øllum íllsku hætti,
ósk mín er dagleg sú, minn Herra! þad veitst
þú, uppá þad ønd mín kynni, óhindrud
gædsku þinni, þjóna med þýdri trú.

11. Einn med íllrædis-mennum, allir þig héldu þá, sem í heilagleik sonnum, sjálfur komst himnum frá, nú eg þess njóta má, af því eg er útvalinn, med ødrum Guds bornum talinn, þar treysti' eg ekkaust á.

12. Eg mun æ medan hjari, minnast á krossinn þinn, heimsins ljúfi Lausnari! lífgar þad huga minn, hvert eg geng út eda inn, af innstum ástar-grunni, ætíd med hjarta og munni, segjandi hvert eitt sinn:

13. Jesú Kristí qvøl eina, á krossinum fyrir oss skén, sé mín sáttargjørd hreina, og synda-qvittunin, af sjálfum Gudi sjen, uppá þad ønd mín vonar, í nafni Fødurs og Sonar, og heilags Anda', Amen!

34. Sálmur.

Lagid: Lifandi Gud! þú lít þar á.

Þegar qvalarar krossinn á, keira vorn Herra gjørdu, flatur med trénu lagdur lá, Lausnarinn nidur á jørdu, andlitid horfdi í þeim stad, og augun

hans blessud himnum ad, hann stundi' af ángri hordu.

2. Sinn fadm allt eins og barnid blídt, breiddi mót Fødurnum kjæra, blódid dundi og tárin tídt, titradi hold-id skjæra. Hér skoda, madur! huga þinn, hvad kunni meira nockurt sinn, Deott-inn til hefndar hræra?

3. Ovinum fridar blídur bad, brunn-ur miskunarinnar, hann vill þeir njóti einninn ad, ávaxtar pínu sinnar, sagdi: **Fadir, þeim fyrirgef þú! forblindadir ei vita nú, sjálfir hvad vondt þeir vinna.**

4. Lausnara þínum lærdú af, lund-erni þitt ad stilla, hógværdar dæmi gott hann gaf, nær gjøra menn þér til ílla: blót og formæling varast vel, á vald Guds allar hefndir fel, heipt lát ei hug þinn villa.

5. Þótt þú vid adra saklaus sért, sannlega skalt þess gæta, samt fyrir Gudi sekur ert, sá á þig frjálst ad græta; íllir menn eru' í hendi hans, hirtíngar-vendur syndugs manns, enginn kann þess ad þræta.

6. Ovinum skíls þó óskir hér, ei mínkar heiptin þeirra, óþolinmædi eykur þér, afrækir boð þíns Herra, þú styggir Guð með svoddan sid, samvitskan mjeg þar sturlast vid, tjón þitt verdur því verra.

7. Upplýstú hug og hjarta mitt, Herra minn Jesú sæti! svo að eg dýrdar dæmið þitt, daglega stundað gæti; þeir, sem óforþént ángra mig, óska eg helst að betri sig, svo hjá þér miskun mæti.

8. Heimsins og djøfuls hrekkja-vél, holdið þrálega villa, þess vegna ecki þecki' eg vel, þó nú margt giøri' eg illa; beri svo til eg blindist hér, bið þú þá, Jesú! fyrir mér, það mun hefnd harða stilla.

9. Eg má vel reikna aumann mig, einn í flock' þeirra manna, sem í qvølinni þjádu þig, það vóru gjøld syndanna; en þú, sem bættir brot mín hér, bið þú og líka fyrir mér, svo fái' eg frelsun sanna.

10. Fyrst þú badst fridar fyrir þá, er forsmán þér gjørdu mesta, vissulega eg vita má, viltú mér allt hið besta; því eg er Guðs barn og bródir þinn,

blessadi Jesú Herra minn! náð kann mig nú ei bresta.

11. Allra sídast þá eg á hér, andláti minu að gegna, sé þá, minn Guð! fyrir sjónum þér, Sonar þíns pínan megna, þegar hann lagður lágt á tré, leit til þín augum grátandi, vægðú mér þá hans vegna!

35. Sálmur.

Lagið: Náttúran öll og eðli manns.

Utskrift Pílatus eina lét, yfir krossinum standa: Jesús nefndur af Nazareth, nýr Kóngur Gydínga landa, (Drottni með sann, Dómarinn fann, dauða sek enga stærri). Margur las það, í þessum stað, því hann var borg svo nærri.

2. Það var ritað og þanninn sett, í þrennslags túngumáli. Valdsmenn Júda það vissu rétt, vilja því Pílatus brjáli; hann ansar greidt, ei skyldi neitt, umbreytt og framar tjáði: hvað skrifað er, skal standa hér. Svo skédi' af Drottins ráði.

3. Þar nú á krossi Herrann héck, hér að, mín sála! gætum, virdíngar titil fagrann féck, med forpris sakleysis mætum, að hjálpar-fús, heitir Jesús heimsins Lausnarinn gódi, hverr djøfli frá, oss frelsa má, flecklaus med sínu blódi.

4. Nazarenus hann nefnist þar, nátt-úru spilling manna, fráskilinn einn að vísu var, velþecka hlýdni sanna, sýndi hann hreint, ljóst bædi' og leynt, lifanda Gudi einum, hans tignar Son, trúr, forsjáll þjón, tryggur í øllum greinum.

5. Kóngur Gydínga klár og hreinn, í krapti gudlegum drottnar, sá Davíds stól skal erfa einn, aldrei hans ríki þrotn-ar, Jsraels hrós, heidinna ljós, heitinn forfedrum lengi, svoddan titil, sómdi rétt vel, sál mín! þinn Herra fengi.

6. Svoddan virdíngu vildu hann, vondir Gydíngar sneyda, heiptar øfunds-in í þeim brann, af því Pílatum beida: ordtak það brádt, á annann hátt, úr-færa settum máta; hann qvad vid nei, því það vill ei, þeim Drottinn veitast láta.

7. Dramblátum setur Drottinn' skamt, með djørfúng sína' og hrecki, þeim lídst svo sem hann leyfir framt, lengra komast þeir ecki; allt skal mitt traust, efunarlaust, á hans makt jafnan standa, hvað munu mér, þá mennirner, mega í nockru granda?

8. Í þrennslags túngum var þetta skráð, hvíað vor Herrann mildi, vildi sín elska, ást og náð, allri þjóð birtast skyldi; hvert túngumál, með huga' og sál, heidri þig, Jesú gódi! sem qvølin þín, og krossins pín, keypti frá synda módi.

9. Gefdú að módurmálið mitt, minn Drottinn! þess eg beidi, frá allri villu klárt og qvitt, krossins orð þitt útbreidi, um landið hér, til heidurs þér, helst mun það blessun valda, meðan þín náð, lætur vort lað, lýði og bygdum halda.

10. Handskrift var ein yfir høfdi mér, hún mína sálu grætti, ennur stóð, Jesú! yfir þér, sem ángur vors hjarta bætti; Jesú! þú ert, útvalinn bert, undir Kóngsstjórnun þinni, árla og síð, um alla tíð, óhætt er sálu minni.

36. Sálmur.

Lagid: Hvar mundi vera hjartad mitt.

Stríds-menn þá höfdu krossfest Krist, klædnad hans tóku snart, skiptu í stadi fjóra fyrst, fá skyldi hverr sinn part, á kyrtil prjónadann ljóst med list, lögdu þeir hlutfall djarft, fólskuverk medan fullgjördist, fólkid á horfdi margt.

2. Ritning sú eina uppfyllt er, ádur var þar um skráð: skrúda mínum þeir skiptu sér, skirlega þad er tjád: hlutfallid yfir fat mitt fer, sæ eg þess einninn gád. Set madur slíkt fyrir sjónir þér, sjá Drottins miklu nád.

3. Nú máttu skilja nakinn var, negldur Drottinn á kross, opinbert sáu allir þar, útrunninn dreyra-foss; svoddan forsmán Guds Sonur bar, sannlega fyrir oss, hér gefst ollum án hylmíngar, himneskt miskunar hnoss.

4. Kalla eg merki klædin hans, Kristnina' í heimi hér, um fjórar áttir foldar-ranns, flockur sá dreifdi sér; líf-kyrtill þessi Lausnarans, líknar-ord blessad

er, vilji því skipta skynsemd manns, skilníng sannleiksins hver.

5. Ei lét vor Drottinn audlegd há, eptir í þessum heim, klædin, sem hann bar holti á, en hverki gull né seim, þó mátti ei hans módir fá, hid minnsta' af öllum þeim, íllir menn hendi yfir þau slá, aldrei því dæmi gleym.

6. Safna hóflega heimsins aud, hugsýkin sturlar ged; þygg af Drottni þitt daglegt braud, duga lát þér þar med; holdid þá jerdin hylur raud, hlotnast má ýmsum féd, svo þig ei ginni girndin snaud, gæt vel hvad hér er skéd.

7. Stríds-manna heipt og hardýdge, Herrans qvöl gat ei mýkt, þó viti nóg hann særdur sé, sinnid var íllsku-ríkt. Þeir, sem fátækann firra fé, fólsku-verk drýgja slíkt; Gud láti þig ei glæp þann ské, þú gjörir annad þvílíkt!

8. Nakinn á krossi héckstú hér, Herra minn Gud og mann! fullnadar borgun fengin er, fyrir mig syndugann, þá fórn Drottinn og sál mín sjer, sú gledst en blídkast hann, brúdkaups klædnad tilbjóstú mér, þann besta' eg girnast kann.

9. Hentuglega féll hlutur sá, Herra minn Jesú kjær! Þú létst mig aumann finna' og fá, fagnaðar orð þín skjær, þeim klæðafaldi þreifa' eg á, þegar mig hrigðin slær, straumur eymdanna stødvast þá, styrk nýjann hjartað fær.

10. Hér þó nú skipti heimurinn, hlæandi auði sín, endast sá glaumur eitthvert sinn, þá æfin lífsins dvín; mér láttú hlotnast, Herra minn! hlutfall nærst krossi þín, svo dýrðar fegursti dreyri þinn, drjúpi á sálu mín!

37. Sálmur.

Lagið: Væri nú Guð oss ecki hjá.

Uppreistum krossi Herrans hjá, hans móðir standa náði, sverðið, sem fyrr réð Simeon spá, sál og líf hennar þjáði, Jóhannes einnig Jesú kjær, jafnt var þar lika staddur nær, gløggt sá að øllu gáði.

2. Sinni móður hann segja réð: Son þinn lít þú þar qvinna; við lærisveininn lika með, Lausnarinn

blídt nam inna: sjá þú og módur þína þar, þadan í frá (sem skyldugt var), sá tók hana til sinna.

3. Sá sem hlýdninnar setti bod, sinni blessun réd heita, þeim er foreldrum styrk og stod, stunda med elsku' ad veita; svodd-an dygdanna dæmid hér, Drottinn vor sjálfur gaf af sér, bernunum eptir ad breyta.

4. Girnist þú, barn mitt! blessun fá, bjørg lífs og gæfu sina, foreldrum skaltú þínum þá, þóknun ag hlýdni sína; úngdóms þverlyndid optast nær, ólucku' og slis ad launum fær, hreckvísa hefnd-ir pína.

5. Eckjurnar finna einninn hér, ágæt-is huggun blída; Jesús allt þeirra ángur sjer, umsjón þeim veitir frída, ef þær med hreinum hug' og sid, halda sig Drottins pínu vid, og hans hjálprædis bída.

6. María Drottins módir kjær, merkir Guds kristni sanna, undir krossinum opt-astnær, ángur og sorg má kanna, til hennar lítur þó Herrann hirt, huggunar ordid sendir dýrt, og forsjón frómra manna.

7. Þad reynist opt í heimi hér, hlut-fall Drottins ástvina, hörmúnga sverdsid sárt þá sker, sæld lífsins gledur hina, hverjir þó Kristum hata mest, hefir þad laungum vidgengest, lítt vill því ángri lina.

8. Enn þeir, sem Jesúm elska' af rót, undir hans krossi standa, Herrans blód-fadmi horfa mót, hvern þeir líta í anda, trúar og vonar sjónin sett, sár hans og benjar skoda rétt, þad mýkir mein og vanda.

9. Jesús einninn med ást og nád, aptur til þeirra lítur, gefur hugsvølun hjálp og rád, harma-bønd af þeim slít-ur, adgætin fedurs augun klár, øll reiknar sinna barna tár, adstod þau aldrei þrýtur.

10. Jeg lít beint á þig, Jesú minn! jafnan þá hrigdin særir; í mínum krossi krossinn þinn, kroptuglega mig nærir; sérhvert einasta sárid þitt, sannlega grædir hjartad mitt, og nýann føgnud færir.

11. Þá eg andvarpa, óska' og bid, augunum trúar minnar, lít eg hvert

einast' ordid vid, upp til kross-pínu þinnar, strax sýna mér þín signud sár, syndugum manni opin stár, brunnur blessunarinnar!

12. Gledistund holds þá géfur mér, Gud minn ad vilja sínum, uppá þig, Jesú! horsi' eg hér, hjartans augunum mínum, audlegdar gædin líkamlig, láctú þó aldrei villa mig, frá krossins fadmi þínum.

13. Jónas sat undir einum lund, engra meina því kénndi, hádegis sólar hita stund, hann ei til skada brendi; Jesú kross-skugga skjólid hér, skýlir þó lángtum betur mér, fyrir Guds hefndar hendi.

14. Hvert eg sef, vaki, sit, edur stá, í sælu' og hættum nauda, krossi þínum eg held mig hjá, horfandi' á blód þitt rauda; lát mig einninn þá æfin þver, útaf sofna á fótum þér, svo qvídi' eg síst vid dauda.

38. Sálmur.

Lagid: Jesús, sem ad oss frelsadi.

Þeir sem ad Kristí krossi senn, komu og fram hjá gengu, hristu med

háðúng höfuðen, honum til brixlis fengu; heit-orð sín hefði hann haldið lítt, Herrans musteri' að brjóta, á þremur døgum annað nýtt, efna með bygging fljóta.

2. Tveir lugu svoddan fals-menn fyrst, fyrir Caiphas's dómi, af því hafði það útborist, eptir fjølmennis rómi, þessi þó hafi heyrt og sjeð, Herrans jarðteiknir fríðar, lýgin þeim betur gafst um geð, gengur svo enn til víðar.

3. Øldúngar landsins, fólkið flest, og flockur heiðinn stríðsmanna, Herrann vorn Jesúm hæddu mest, með Höfðíngjum Prestanna, søgðu: ef ertú Son Guðs kjær, sá þig með krapti stýður, kom þá hér, svo það sjáum vær, sjálfur af krossi niður.

4. Hann, sá eð øðrum hefir hér, hjálpað og læknað marga, megnar nú ecki' að sönnu sér, sjálfum úr neyð að bjarga; svoddan háðyrði, hróp og dár, hlaut þá Jesús að líða, stóð það yfir um stundir þrjár, stutt var andláts að bíða.

5. Þá fram hjá Kristí krossi nú, kalsandi held eg gánga, sem ecki' af hjartans ást og trú, elska hans pínu stránga, heilagleik sínum hrósa frí, við holdsins fýsn sig binda, síðan falla ervænting í, eða forherðíng synda.

6. Að þínum krossi, Kristi kjær! kém eg, sem einn framandi, gef þú mér leyfi' að gánga nær, geð mitt styrki þinn andi, svo eg hugleiði hvað til kom, háðúng, bríxl-orð og pínu, leiðstú, mann-gæðsku mildin fróm! móti andláti þínu.

7. Sál mín og líf þær sæmdir hlaut, sjálfs Guðs musteri' að heita, í skírninni' því eg þín að naut, það nam Guðs andi veita, síðan hefir það syndin mörg, sárlega gjört að brjóta, holds náttúran því elskar örg, athæfið heimsins ljóta.

8. Á þremur dögum þará mót, því hét eg mörgu sinni, með ydrun, trú og yfirbót, aptur það bætast kynni; æ! hvað veitir slíkt ervidt hér, efnin og dug vill þverra, bríxlið, sem til var búið mér, bar því Jesús minn Herra.

9. Í velgengninni' eg hrósa hátt, hraustleika trúarinnar, í mótlætinu' hún bilar

brádt, brest finn og stórann hennar, enginn fullkominn á mér sjest, ávextur dygda sætur, bar því fyrir mig bríxlid vest, blessadur Jesús mætur.

10. Hjálpa læst eg med heilnæm ráð, hinum, sem ílla breyta, sjálfs míns lýta þó síst sæ gád, svoddan má blindni heita; mér var þar stærsta mínkun ad, mátti hádyrdum qvída, burttók nú Jesús bolid þad, bríxlin því vildi' hann líða.

11. Jesú! í þínu andláte, yfir þig bríxlin dundu, ad svo í fridi end mín sé, á minni dauda-stundu; hádúng leidst þú af ollum einn, alla frá hádúng leystir, aldrei tavast sá nockurr neinn, er nafn þitt uppá treystir.

12. Nær sem hreckvísra hádúng ný, hjartad mitt sárt vill stánga, undir þinn kross eg feginn flý, fram-hjá skal eigi gánga, þar stend eg kyrr, þó kals og spé, qveiki mér heims óblída, uppá þig, Jesú! einn eg sje, allt vil eg med þér líða.

13. Fyrst þú varst hæddur, Herra! þá, harma-qvøl leidstú slíka, svo heidri þig nú hédan í frá, himnar og jordin

líka! allir Englar og öll heims-mind, undir þitt vald sig hnegi, og eg þar uppá aum mannkind, Amen af hjarta segi.

39. Sálmur.

Lagid: Einn Herra eg best ætti.

Annar ræninginn rædди, sem refsad þad sinn var, Herrann vorn Jesúm hæddi, hann gaf þetta andsvar: ef þar von er til nockur, ad þú Guds Sonur sért, hjálpa þér og svo ockur, úr þessum naudum bert.

2. En hinn þar uppá gegndi: ecki hrædist þú Gud! hverjum straffs heiptin hegndi, hún var rétt forþénud; vid megum vel medtaka, verka betalíng þann, en þessi' er alls án saka; eptir þad sagdi hann:

3. Hugsa þú til mín, Herra! þá heldur þú ríki þitt; ást Drottins ei nam þverra, andsvar lét heyra sitt: sannlega eg þér segi, (sú er huggunin vís), þú skalt á þessum degi, mér þjóna í Paradís.

6. Sjá hér fyrst straffid synda, sála mín! hriggilegt, forherdíng hjartans blinda, þó holdid qveljist frekt. Gefdú mér, Jesú gódi! eg gegni vel hirtíng þín, med trú og tára-flódi, og tjái þér brotin mín.

5. Ræníngjans ydrun eina, athugum líka med, hann gjerdi játníng hreina, hatadi íllverk skéd, því sagdi' hann væri ad vonum, verdlaunin ránglætis, ávítun veitti honum, sem vildi' ei gæta þess.

6. Hann trúdi': á himnaríki, hefdi vor Jesús rád, þó syndugra sýndist líki, svo treysti á hans nád, med blygdun og hreldum huga, Herrann sín minnast bad, ljúflega lét sér duga, loford ef fengi þad.

7. Hróp og hárreysti gjørdu, heidnir og Júdar þar, kríngum krossinn á jørdu, med kals, brixl og hádúngar; svaradi' ei Son Guds neinu, þó sjálfann þad snerti hann, en syndugs manns ordi einu, án dvalar gegna vann.

8. Sætt mér fyrir sjónum skartar, sæll Jesú! gædskan þín, þér geck heldur til hjarta, hans neyd enn sjálfs þíns pín; sama hefir þú sinni, vid syndug-

ar skêpnur hér, því aldrei elsku þinni, aptur, minn Herra! fer.

9. Illvirkinn hafdi unnid, ódáðaverkin stærst, gøtu glæpanna runnid, greidt fram í daudann nærst; en Jesús ecki vildi, á þad neitt minnast nú, svo var mikil hans mildi; mín sál! þad hugleid þú.

10. Enginn ervænta skyldi, þó ydrast hafi seint, sem er Guds Sonar mildi, sé annars hjartad hreint, því hverki vid stadi né stundir, stýlud er Drottins nád, allt fram andlátid undir, ofs býdst hans hjálpar-rád.

11. En þú skalt ecki treysta, óvissri dauda-stund, né Guds med glæpum freista, gjørandi þér í lund: nádar-tíminn sé næsta, nógur hendum fyrer; slíkt en hættusemd hærsta; henni Gud fordi mér!

12. Svo margt eg syndgad hefi, forgin mig sturlar nú, ydrun Guds nád mér gefi, glóandi von og trú. Herra Jesú hjartkjæri! hugsa þú til mín þá, dapur er daudinn nærri, og drag mig qvølum frá!

40. Sálmur.

Lagid: Skaparinn stjarna, Herra hreinn!

Uppá ræníngjans ord og bón, ansadi Guds hinn kjæri Son: þú skalt, sannlega segi' eg þér, sælu-vist hafa í dag med mér.

2. Sjádú med gætni, sál mín kjær! sem ydran hverju kraptad fær, uppá þad dæmid er hér rétt, ollum til lærdóms fyrisett.

3. Reidi Drottins þá uppegnd er, yfir ránglæti mannsins hér, ydranin blídkar aptur Gud, ei verdur syndin tilreiknud.

4. Þó komi hostug hefndin brád, hrein ydran jafnan finnur nád, midt í standandi straffi því, stillist Guds reidi uppá ný.

5. Samvitsku orma sárin vest, sem ydran jafnan grædir best, hugsvalar sál' og huggar ged, heilaga Engla gledur med.

6. Væn af ydrandi hjarta hír, hún er fyrir Gudi metin dýr, Herrann Jesús á hverri tíd, henni gaf jafnan andsvar blíd.

7. Sem Móises med sínum staf, sætt vatn dró fordum steini af, eins fær ydrandi andvarp heitt, út af Guds hjarta miskun leidt.

8. Játníng mín er sú, Jesú minn! jeg er, sem þessi ræninginn, já, engu betri fyrir augsýn þín, ef þú vilt reikna brotin mín.

9. Kém eg nú þínum krossi ad, kannast þú, Jesú minn! vid þad, syndanna þúngi þjakar mér, þreyttur eg nú ad mestu er.

10. Alnakinn þig á einu tré, út þínar hendur breidandi, sárin og blódid signad þitt, sjer nú og skodar hjartad mitt.

11. Þar vid huggar mín sála sig, svoddan allt leidstú fyrir mig, þíns hjarta-dreira heilög lind, hreinsar mig vel af allri synd.

12. Krossins burtnuminn qvölum frá, Kóngur ríkir þú himnum á; Herra! þegar mig hrellir pín, hugsadu' í þinni dýrd til mín.

13. Segdú hvern morgun svo vid mig, sæti Jesú! þess beid'eg þig: í dag þitt hold í heimi er, hjartad skal vera þó hjá mér.

14. Í dag (hvern morgun eg svo bið), aldrei lát mig þig skiljast við, hugur, sinni og hjartað mitt, hugsi og stundi' á ríkið þitt.

15. Eins þá kémur mín andláts-tíð, orðin lát mig þau heyra blíð: í dag (segðú) skal sálin þín, sannlega koma í dýrð til mín.

16. Herra minn! þú varst hulinn Guð, þá hæðni leiðst og krossins nauð, þó hafðir þú með hærstri dáð, á himnaríki vald og ráð.

17. Dauðanum mót mér djerfúng ný, daglega vex af orði því: í dag, þá líður ei lángt um það, leiðð verður önd í sælu stað.

18. O Jesú! séu orðin þín, andláts síðasta huggun mín, sál minni verði sælsan vís, með sjálfum þér í Paradís!

41. Sálmur.

Lagið: Af djúpri hrigð ákalla' eg þig.

Um land gjörvallt varð yfrið mirkt, allt nær frá sjöttu stundu, sólin

því ljóma sinn féck byrgt, senn til hinnar níundu: Gud minn, (Jesús svo hrópar hátt), hvar fyrir gleymdir þú mér brádt? svoddan, mín sál! vel mundu.

2. Enginn skal hugsa' ad Herrann þá, hafi med efa' og brædi, hrópad þann-inn og horfid frá, heilagri þolinmædi, syndanna krapt og qvalanna stærd, kynn-ir hann oss, svo verdi hrærd, hjørtun frá hreckja ædi.

3. Sólin blygdast ad skína skjær, þá Skapara sinn sá lída, hún hafdi ei skuld, (þad vitum vær), þess voda mein-sins strída; o! hvad skyldi þá skammast sín, sképnan, sem Drottni jók þá pín, med hrigd og hjartans qvída.

4. Aví! hvad má eg aumur þræll, ángradur nidur drjúpa, þá eg heyri, minn Herra sæll! sú harma bylgjan djúpa, geck yfir þig, þá galdstú mín; gjarnan vil eg ad fótum þín, feginn fram flat-ur krjúpa.

5. Í ytstu mirkrum um eilífd er, óp og gnýstran tannanna, hefndar-straff þad var maklegt mér, fyrir margfjøldann glæp-

anna; frá því, Jesú! þú frelstir mig, frekt gengu mirkrin yfir þig, svo skyldi' eg þá qvøl ei kanna.

6. Í svørtu mirkri það sama sinn, sorgar-raust létstú hljóma, þá hrópaðir þú mig, Herra, inn, í himneskann dýrðar-ljóma; í því ljósi um eilíf ár, út-hrópa skal mín raustin klár, lof þinna leyndardóma.

7. Synda, sorga og mótgángs með, mirkrin svo opt mig pína, að gløggt fær ecki sálin sjeð, sælu geislana þína; Jesú, réttlætis sólin sæt, syrgjandi eg það fyrir þér græt, harma-raust heyr þú mína!

8. Guð minn! segi eg gjarnan hér, geyst þó mig sorgin mæði, Jesú! eg læri' nú það af þér, það skulu mín úr-ræði, gjørvøll þá heimsins gleðin dvín, Guð minn! eg hrópa vil til þín: Guð minn allt bøl mitt græði!

9. Yfirgefinn qvað Son Guðs sig, þá særði' hann qvølin megna; yfirgefur því aldrei mig, eilífur Guð hans vegna, fyrir þá Herrans hrigðar-raust, hærstur Drottinn mun efalaust, grátbeiðni minni gegna.

10. Þá sólar-birtunni' eg sviptur er, sjón og heyrn tekur að dvína, raust og málfæri minkar mér, mirkur dauðans sig sýna, í minni þér, Drottinn sæll! þá sé, Sonar þíns hróp á krossins tré, leið sál til lífsins mína!

42. Sálmur.

Lagið: Eins og sitt barn, faðir ástargjarn.

Í sárri neyð, sem Jesús leið, sagði hann glöggt: mig þyrstir. Svo Ritníng hrein, í hverri grein, uppfylltist ein; um það mig ræða lystir.

2. Strax hljóp einn eð, þá heyrði það, hitta njarðarvött kunni, lét á reir-prik, drap í edik, með íllt tilvik, og bar Jesú að munni.

3. Forundrast má, mín sál! þar á, maðurinn hverr þess gætir, að hann sem ráð, hefir með dáð, á himni' og láð, hörmúng þvílíkri mætir.

4. Hann sá sem vín, af valdi sín, úr vatni sætt tilreiddi, með sorgar-stick, féck súrt edik, fyrir svala-drck, þá sárt hann þorstinn neyddi.

5. Því mundi' ei hér, til hlífdar sér, Herrann edikid líka, sem vín ágætt, gjøra vel sætt, fyrst gat þad bætt, hans Guds-dóms maktin ríka?

6. Komin var tíd, krapta-verk fríd, Kristur ei gjøra skyldi, hin stundin þá, fyrir hendi lá, hrigd, qvøl og þrá, Herr-ann vor lída vildi.

7. Krapta-verk hrein, kénndu þá grein, ad Kristur Guds Son væri, en qvølin hans, sýndi til sanns, ad syndugs manns, sektir og gjøld hann bæri.

8. Guds einka Son, gjerdist vor þjón, þá grædd' hann mein og qvída, offur-lamb best, hann ordinn sjest, fyrir utan brest, í því hann qvøl nam lída.

9. Af strídi því, sem stód hann í, styrkleiki manns náttúru, þreytast mjøg vatn, því þyrsti hann, þádi vøkvann, þó af ediki súru.

10. J annann stad, merk, madur! þad, og minnst þess hverju sinni: ad Herrann Krist, hefir mest þyrst, af ást og lyst, eptir sáluhjálp þinni.

11. O madur! nú, þenk þar um þú, þinn hugur blygdast skyldi: Gud þyrsti

hér, ad hjálpa þér, en hjartad þitt er, óþyrst eptir hans mildi.

12. Heyr þú, sál mín! talar til þín, trygda brúdguminn gódi: þyrstur eg er, í hrigdum hér, svo hjálpi' eg þér, úr hættu qvalanna flódi.

13. Ver honum síst, þess bid eg víst, beiskann dryck hræsnis anda', ordin hans hrein, á alla grein, fyrir utan mein, óbrjálud láttú standa.

14. Uppá ord þín, svarar sál mín, sorgin þó málid heptir: þyrst er eg nú, og þad veitstú, þýdi Jesú! þinni miskunsemd eptir.

15. Ecki' er hjá mér, þad þyrstum þér; þori' eg nú fram ad bjóda, nema fá tár, trú-veik, þó klár, sem til þín stár, tak þad og vird til góda.

16. Lof, dýrd sé þér, lausn féckstú mér, og létst þig svo miklu kosta, hjartad á ný, huggast af því, ad eg er frí, frá eilífum qvala-þorsta.

43. Sálmur.

Lagid: Allfagurt ljós oss birtist brátt.

Eptir ad þetta allt var skéd, edikid Jesús smacka réd, þrótt og lífs-

krapta þverra sann, það er fullkomnað sagði hann.

2. Orð þíns Herra með ást og trú, athuga skyldir, sál mín! þú, ef þeirra grundvöll sannann sjer, sæta huggun þau gefa þér.

3. Fyrst skaltú vita' að Guð útgaf, greinilegt lögmál himnum af, hann vill að skuli heimi í, hverr maður lifa eptir því.

4. Algjert réttlæti ljóst og leynt, líkama, sál og geðið hreint, syndalaus orð og atvik með, af oss lögmálið heimta réð.

5. Hugurinn vor og hjartað sé, í hreinni elsku rétt brennande, fyrir utan hræsni, bræði' og bann, bæði við Guð og náúngann.

6. Hverr þetta gæti haldið rétt, honum var lífið fyrisett, en ef í einu út af brá, eilíf fordæmíng við því lá.

7. Enginn maður frá Adam fyrst, eptir þann dag hann syndgaðist, fullnægju gat því gjört til sanns, gengur það lángt yfir eðli manns.

8. Obærileg var allra sekt, eptir því Drottinn geck svo frekt, annaðhvert

skyldi uppfyllt þad, eda mannkynid fortapad.

9. Jesús eymd vora alla sá, ofan kom til vor jördu á, hædum himna upprunninn af, undir legmálid sig hann gaf.

10. Viljuglega í vorn stad geck, var sú framqvæmdin Gudi þeck, fødurnum hlýdni fyrir oss galdt, fullkomnadi svo lagmál allt.

11. En svo ad synda sektin skéd, sannlega yrdi forlíkt med, og bølvan lagmáls burtu mád, beiska qvøl leid og daudans hád.

12. Þá hann nú hafdi allt uppfyllt, sem oss var sjálfum ad gjøra skyldt, og bæta all vor brotin frí, berlega vildi hann lýsa því.

13. Þess vegna Herrann hrópa nam, hartnær á krossi stíginn fram, ad oss í voru andláte, øll hans verdskuldan huggun sé.

14. Svoddan adgæt þú, sála mín! Sonur Guds hrópar nú til þín, hvad þér til frelsis þéna kann: Þad er fullkomnad! segir hann.

15. Fullkomnad lögmál fyrir þig er, fullkomnad gjald til lausnar þér, fullkomnad allt það fyrir er spád, fullkomna skalt þú eignast nád.

16. Herra Jesú! eg þacka þér, þvílíka huggun gafstú mér, ófullkomleika allann minn, umbæti Guddóms kraptur þinn.

17. Hjálpa þú mér svo hjartad mitt, hugsi jafnan um dæmid þitt, og haldist hér í heimi nú, vid hreina samvitsku' og rétta trú.

18. Uppá þessi þín ordin traust, ó-hræddur dey eg qvídalaust, því sú frelsis fullkomnan þín, forlíkad hefir brotin mín.

44. Sálmur.

Lagid: Herra Gud í himnaríki.

Hrópadi Jesús hátt í stad, holds megn og kraptur dvínar: eg fel minn anda, Frelsarinn qvad, Fadir, í hendur þínar.

2. Þú, kristinn madur! þenk uppá, þíns Herra beiskann dauda, ad ordum

hans og einninn gá, eru þau lækníng nauða.

3. Jesús haldinn í hærstri qvøl, hladinn med eymdir allar, dapurt þá ædgéck daudans bøl, Drottinn sinn Fødur kallar.

4. Herrann vill kénna þar med þér, þín ef mann-raunir freista, gódlyndur Fadir Gud þinn er, gjorir þú honum ad treysta.

5. Fyrir Jesúm þú fullvel mátt, fødur þinn Drottinn kalla, en þó þig krossinn þvíngi þrátt, þad mýkir hørmúng alla.

6. Eins og fadirinn aumkar sig, yfir sitt barnid sjúka, svo vill Gud einninn annast þig, og ad þér í miskun hjúkra.

7. Einninn sýna þér ord hans klár, ódaudleik sálarinnar, þó kroppurinn verdi kaldur nár, krenkist ei lífid hennar.

8. Hvar hún finnur sinn hvíldar-stad, Herrann sýnir þér líka, hønd Guds þíns Fødurs heitir þad; hugsa um rædu slíka.

9. Viljir þú eptir endad líf, egi þín sál þar heima, undir hønd Drottins hér þá blíf, hans bodord skaltú geyma.

10. Láttú Guds hønd þig leida hér, lífs-reglu haldt þá bestu, blessad ord hans sem bodast þér, í brjósti' og hjarta festu.

11. Hrind þú ei frá þér Herrans hønd, hún þó þig typta vildi, legg heldur bædi líf og ønd, ljúflega' á Drottins mildi.

12. Hér þegar mannleg hjálpin dvín, holdid þó qveini, og sýti, uppá hónd Drottins augun þín, ætíd í trúnni líti.

13. Ad morgni' og qvøldi minnst þess vel, máls upptekt láttú þína: af hjarta' eg þér á hendur fel, Herra Gud! sálu mína.

14. Svo máttú vera viss uppá, vilji þér daudinn granda, sála þín mætir miskun þá, millum Guds Fødurs handa.

15. Hún finnur ekkért hrigdar-stríd, hørmúng né mædu neina, í fridi skodar ætíd blíd, ásjónu Drottins hreina.

16. Eptirtekt mér þad einninn jók, er eg þess gæta kunni: andláts bæn sína sjálfur tók, Son Guds af Davíds munni.

17. Bæn þína aldrei bygdú fast, á brjóst-vit náttúru þinnar, í Guds ordi skal hún grundvallast, þad gefur styrk trúarinnar.

18. Vér vitum ei hvers bidja ber, blindleikinn holds því veldur, Guds ord sýnir þann sannleik þér, sall er sá þar vid heldur.

19. Vertú, Gud Fadir! fadir minn, í Frelsarans Jesú nafni, hend þín leidi mig út og inn, svo allri synd eg hafni.

20. Hendin þín, Drottinn! hlífi mér, þá heims eg adstod missi, en nær sem þú mig hyrtir hér, hend þína' eg gladur kyssi.

21. Daudans stríd af þín heilog hend, hjálpi mér vel ad þreja, medtak þá, Fadir! mína önd, mun eg svo gladur deya.

22. Minn Jesú! andláts ordid þitt, í mínu hjarta' eg geymi, sé þad og líka sídast mitt, þá sofna' eg burt úr heimi.

45. Sálmur.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Þá Frelsarinn í fedurs hend, fól nú blessadur sína önd, nidur sitt höfud hneigdi fyrst, Herrann í því hann sáladist. Drottinn vor þanninn dó á tré, dásemd kunni ei meiri ské.

2. Sancti Páll segir í sannri raun, syndarinnar sé daudinn laun, bana-spjót hans eru brotin ljót, bodordum Drottins gjerd á mót, sá skal deyja, sem syndgar hér, svoddan úrskurdur réttur er.

3. En þad hér heima átti síst, af því Jesús er saklaus víst, af helgum Anda' med hreinum sid, hann var gétinn í meyjar-qvid, Guds Fodurs veru fegurst mind, frjáls lifdi' og dó af allri synd.

4. Hverki ressíng né heljar bad, hafdi nú Jesús forskuldad, hvad kom þá til ad Herrann leid, harda pínu og beiskann deyd? eda hvar fyrir hyrtist hann, hegníngar til sem aldrei vann?

5 Guds Andi þar á gjörir skil, greinir þvílíka orsök til; vegna misgjörda vorra hér, vissulega hann særdur er, því Drottinn lagdi svo fyrir sann, syndirnar vorar uppá hann.

6. Sjá hér, mín sál! fyrir syndir þín, Sonur Guds lídur qvel og pín, hann dó fyrir þig, sem daudans bad, dárlega hafdir forskuldad, hann lét sitt líf svo lifdir þú, lífs eilífs von því áttu nú.

7. A mig var fallin þýngsta praut, þvíad eg Drottins lögmál braut, samvitsku særdi synda gráð, svo fékk daudinn sterk yfir-ráð, til fordæmíngar mér fjöturin hans, fastlega héldu víst til sanns.

8. Lögmál safnadi sektum mér, sektinni daudinn eptir fer, daudinn til dómsins dregur snar, dómurinn straffid úrskurdar, straffid um eilífd aldrei dvín, eilíf því var hin þýngsta pín.

9. Lögmálid hér sig forgreip fyrst, feldi það dóm yfir Herrann Krist, það baud: ad sá bölvadur sé, sem bana lídur á einu tré, djarflega' eptir því daudinn geck, Drottinn frá lífi skilid féck.

10. Sekt þá, sem lögmál setti mér, sjálfur borgadi Jesús hér, það misti sína makt í því, mig verdur nú ad láta frí, daudans broddur var brotinn þá, burt hans fángelsi slapp eg frá.

11. Eilífur daudi deyddur er, daudi Jesú það vinnur hér, dýrt metur Drottinn dauda minn, daudi! hvar er nú broddur þinn? daudinn til lífs nú stutt er stig, stórlega daudinn batar mig.

12. Daudinn því orkar einn til sanns, útslokna blýtur lífid manns, holdid legst í sinn hvíldar-stad, hans makt nær ecki lengra' enn þad, sálin af øllu fári frí, flutt verdur himna sælu í.

13. Í þínum dauda, ó Jesú! er mín lífgjøf og huggun trú, dásemdar krapt-ur dauda þíns, dreifist nú inn til hjarta míns, uppá þad synd og íllskan þver, út af deyji í brjósti mér.

14. Þú hneigdir þínu høfdi ljóst, Herra! Þegar á krossi dóst, med því bendtir þú mér þad sinn, ad minnast jafnan á dauda þinn; eins þá eg dey, skulu aug-un mín, upp líta, Drottinn sæll! til þín.

15. Fyrir þann deyd, sem þoldir þú, þig bid eg, Jesú! um þad nú, ad gefi mér þín gædskan blíd, góda kristins manns dauda tíd, hold mitt lát hvílast hægt med frid, hend þín sálunni taki vid!

46. Sálmur.

Lagid: Þá linnir þessi líkhams vist.

Þegar Kristur á krosins tré, kann-adi daudann stríta, teikn og stór-

merki mestu ske, mælir svo Ritníng frída, musteris tjaldid mjög umvendt, í midju vard ad rysna í tvennt, brist-ist jørd harla vída.

2. Sundur klofnudu bjørgin blá, byrgd leidin opnast fóru, líkhamir daudra lifna þá, lít hér þau undur-in stóru, eptir Lausnarans upprisu, inní borgina vitjudu, af sumum þar sjenir vóru.

3. Hvad hér historían hermir rétt, hygg ad því, sál mín mæta! þér til lærdóms er þad framsett, þess áttu vel ad gæta, jørdin skalf þegar Jesús dó, jafnvel þeir herdu klettar þó, sýndu medaumkun sæta.

4. Steini hardara' er hjartad þad, sem heyrir um Jesú pínu, gefur sig þar þó ecki ad, ann meir gjálífi sínu; kann nockud svoddan kaldt hugskot, Kristí dauda ad girnast not? Gud stjórni gedi mínu!

5. Þad má undra hin þúnga jørd, þreydi ei kyrru' ad halda, blágrýtis einn-in bjørgin herd, bresti lidu margfalda, holdid þó ei né hjartad manns, hrigg-

ist vid pínu Skaparans, sem hans þó hlaut ad gjalda.

6. Fortjaldid sýnir sannleik hann, sundur þá rysna nádi, aftakast skyldi øll fyrir sann, eptir Guds settu rádi, Gydínga-kynsins kóngleg stjórn, Kénnivaldid og legmáls fórn, sem Ritníng sjálf um spádi.

7. Hindran réd ellum ætíd stór, inn í Guds ríki banna, því veldur synda-sektin vor, og saurugleikinn verkanna; en fyrir Jesú dýrstann deyd, Drottinn tilbjó oss opna leid, hédan upp til himnanna.

8. Hér í kristninnar helgidóm, høfum vér frelsi' ad gánga, þar bodast nád og blessan fróm, burt er þá sorgin stránga, sálin vor hefir búna braut, beint í Abrahams gledi-skaut, eptir heims hørmúng lánga.

9. Frelsarans dauda einninn ad, endud líkin hér njóta, gudlegur kraptur gjørdi þad, grafirnar opnast hljóta, því Drottins Jesú daudi' á kross, daudann sigradi fyrir oss, abl hans og brodd nam brjóta.

10. Merk, ad úr jørdu mátti' ei neinn, madur frá dauda standa, fyrr enn tjedi vor Herra hreinn, hold sitt aptur lifanda, fyrstur allra því uppreis hann, af eginn

krapti', og þar med fann, endurlausn oss til handa.

11. Höfdínginn krossi Herrans hjá, hér med allt fólkid líka, jafnsnart, sem þetta jardteikn sjá, játníng þeir gjördu slíka: sannlega hefir saklaus hann, og Son Guds verid þessi mann, brjóst slá og brádt heim víkja.

12. Fólkid, sem harda krossins qval, Kristi fyrr óska nádi, fann nú hid þýngsta' í brjósti böl, beiskleg samvitskan þjádi; of-hastarlegann úrskurd flý, ef þú vilt vera' af sorgum frí, hætt er rasanda rádi.

13. Daudi þinn, Jesú Drottinn! þá, dýrdlegann krapt útsendi, heidnum manni svo hér vid brá, hann þig Guds Son medkénndi. Eg bid gædskunnar gedid þitt, gef þú vidlisni hjartad mitt, ad svo frá íllu vendi!

47. Sálmur.

Lagid: O Jesú! elsku hreinn.

Kunníngjar Kristi þá, krossinum lángt í frá, stódu med þúngri þrá, þessa tilburdi sjá.

2. Var þar og vidstadt med, ad vísu margt qvennfólked, sár Jesú fengu sjed, sorgandi báru ged.

3. Af þessu, mín sál! þú sjer, sannlega hversu er, valt allt í heimi hér, haf slíkt í minni þér.

4. Dvínar og dregst í hlé, á dauda-stundunne, vinskapur, frændur, fé, fallvalt hygg eg þad sé.

5. Þó vildu vinirner, veita hjálp nockra þér, vorn þeirra ónýt er, enginn daudanum ver.

6. Lífsinu hjúkrar hond, þá herdir sóttargrend, hjálpa þó engin ond, upphugsud rádin vond.

7. Vinskap í synda sid, sála mín! þess eg bid, haldtú ei verold vid, viljir þú sofna' í frid.

8. Hreinann vinskap haldt þú, vid Herra þinn Jesúm nú, í hreinni hjartans trú, frá heimsins elsku þér snú.

9. 9. Hann einn má hjálpa þér, þá hjá-stod mannleg þver, heim þig á hondum sér, í himna sælu ber.

10. Þad hér í sannleik sjest, er Sonur Guds andadest, sorgin þá særdi mest, sem hann elskudu best.

11. Kristis bern eru kross-bern, við Kristum hlýðnis-gjörn, hann sýnir þeim hjálp og vörn, þó hörð sé sútar qvörn.

12. Þú skyldir þar að gá, þó þeir stæðu lángt frá, allir samhuga sjá, Son Guðs kross festann á.

13. Komið svo konur og menn, að krossinum Jesú senn, þó nauðin þreyngi þrenn, þar fæst nóg lækníngen.

14. Kom þú, sál kristin! hér, sem kross og mannraunir ber, settú fyrir sjónir þér, Son Guðs, sem píndur er.

15. Uppá hans heileg sár, horfi þín trúin klár, það mýkir trega' og tár, temprar allt sorgar-fár.

16. Sértú, syndugur mann! særður um hyggju-rann, horf þú beint uppá hann, sem hjálp þér á krossi fann.

17. Hverr, sem eyr-orminn leit, af Ísraels manna sveit, eitrið ei á þann beit, ell stilltist plágan heit.

18. Svo stór synd engin er, að megi granda þér, ef þú á Jesúm sjer, yðrandi' í trúnni hér.

19. Sje eg þig, sæll Jesú! svo sem álengdar nú, von mína' og veika trú, við bið eg hressir þú.

20. Þá eg sje sárin mín, særir mig hjartans pín, sárin þá sje eg þín, sorg øll og qvídi dvín.

21. Lát mig, ó Jesú kjær! aldrei svo vera þér fjær, ad sjái' eg ei sár þín skjær, þá sorg og eymd mig slær.

22. Veit mér eg verdi' og sé, vin þinn og kunnínge, þó hversi heilsa og fé, hjálp mun þá nóg í tje.

23. Eg fel í sérhvert sinn, sál og líkama minn, í vald og vinskap þinn, vernd og skjól þar eg finn.

48. Sálmur.

Lagid: Uppá fjallid Jesús vendi.

Ad qvøldi Júdar frá eg færi, til fundar senn vid Pílatum, og þess beiddu' ad ecki væri, øndud lík á krossinum, því hátídin var harla nærri; þér svo Ritníng greinir um.

2. Strídsmønnum hann baud ad brjóta, beinin þeirra' og svo var gert, helsar stund þeir hrepptu skjóta, hinir tveir, sem greini' eg bert, en Jesúm

létu síns lífláts njóta, limina hans ei fengu snert.

3. Stríðsmann einn með heiptarhóti, hardlyndur geck krossi að, Lausnarans síðu lagdi spjóti, lagid nam í hjarta stað, blóð og vatn þar frá eg út fljóti, fyrr var áður spáð um það.

4. Umhugað er einum Drottni, allra sinna barna lík, í jörðu hér þótt holdið rotni, huggun traust mig gledur slík, hann vill ei týnist bein né brotni; blessuð sé sú elskan rík!

5. Guð Drottinn með gæðsku r.·ði, gjörði Adams síðu af, fríða qvinnu fy.st á láði, fast hann þó á meðan svaf, vaknaður þess að vísu gáði, og veglegt henni nafnið gaf.

6. Sofnaður á sinni síðu, sárið Drottinn Jesús bar, svo að af vatni' og blóði' hans blíðu, bygdist heilög kristnin þar, náði' hún edla nafni fríðu, nær til himna stigin var.

7. Skoða þú hvernig skírnin hreina, skiljast nú með réttu á, að vísu jafnan vatnið eina, vor líkhamleg augun sjá, en trúar sjónin, svo má greina, Sonar Guðs blóð þar lítur hjá.

8. Æ! hvad má eg sælann sanna, Sancti Thómás Postula þinn, þá sídu mátti' hann sár þitt kanna, sína hønd þar lagdi inn! þú munt ei mér þjádum banna, þad ad skoda, Jesú minn!

9. Allar Jesú ædar stódu, opnadar í qvølinne, dreyra lækir dundu' og flódu, um Drottins líf á krossins tré, nægd af lausnar gjaldi gódu, Guds Son fyrir mig lét í tje.

10. En svo eg skyldi sjá og játa, sanna elsku Drottins míns, vildi hann ecki læst- ar láta, lífs ædarnar hjarta síns, því er, sál mín! mikil úr máta, miskunsemi Lausnara þíns.

11. Opnar dyr á arkar sídu, inn um gengu sképnurnar, sem sjálfur Drottinn baud med blídu, bjargast skyldu inni þar, fyrir vatnsins flódi strídu, frelsi' og líf þeim gefid var.

12. Lífsins dyr á sídu sinni, setur Je- sús opnar hér, svo ángrud sála adstod finni, ell þá mannleg hjálpin þver, hverr, sem hefir þar athvarf inni, frá eilífum dauda leystur er.

13. Nói um sinn arkar-glugga, upp til himins litið fékk, haldinn dymmum hrigðar-skugga, hátt þá vatnsins flóðið gekk, svo hann mætti' um síðir hugga, sólar-ljóma birtan þekk.

14. Gegnum Jesú helgast hjarta, í himininn upp eg líta má, Guðs míns ástar birtu bjarta, bæði sæ eg að reyna' og sjá, hrigðar-mirkrið sorgar svarta, sálu minni hverfur þá.

15. Guðs var máttug mildin prúða, Móises þá steinin sló, út til allra Ísraels búða, ágætt svala-vatnið dró, hresti þyrsta, þjáða' og lúða, þeim svo nýja krapta bjó.

16. Þá sjálfur Guð á Sonarins hjarta, sínum reiði-sprota slær, um heimsins áttar alla parta, útrann svala-lindin skjær, sálin við þann brunninn bjarta, blessun og nýja krapta fær.

17. Við þennann brunninn þyrstur dvel eg, þar mun eg nýa krapta fá, í þessi inn mig fylsnin fel eg, sargar engin sorg mér þá, sælann mig fyrir trúna tel eg, hún tekur svo Drottins benjum á.

18. Hjartad mitt er, Herrann gódi! hriggilega saurgad mjøg, hvo þú það med þínu blódi, þess af. audmýkt beidi eg, vinni mér bót á mædu' og módi, miskunsemin guddómleg.

19. Hjartans innstu ædar mínar, elski, lofi, prísi þig, en hjarta = blód og benjar þínar, blessi, hressi, grædi mig; hjartans þýdar þackir sínar, þér sé gædskan eilíflig!

49. Sálmur.

Lagid: Nú látum oss líkamann grafa.

Jóseph af Arimathía, edalborinn Rádherra sá, Gydínga svik vid Son Guds skéd, samþyckt hafdi þeim aldrei med.

2 Hann var Lausnarans lærisveinn, líferniß frómur dygda hreinn, Gydínga hræddist heiptar raun, héldt sig ad Kristi þó á laun.

3. Þessi um qvøldid þángad geck, þá af Pílató leyfid féck, ad mætti Jesúm andadann, ofan taka og jarda hann.

4. Jóseph tók strax af krossi Krist, keypti þó nýjann lín-dúk fyrst, Nicodemus kom þegar þar, þángað kostuleg smyrslin bar.

5. Jóseph gróf eina átti þar, útklöppuð sú í steini var, í aldingardi þar allskammt frá, enginn fyrr dauður í henni lá.

6. Dýrdlega smurdu Drottins lík, dæmin má ønnur finna slík, byrgdu med steini búna gróf, burt gengu strax fyrir utan tóf.

7. María Jacobs módir ein, Magdalena á sømu grein, Salóme einnin sat þar hjá, sáu vors Herra greftrun á.

8. Í þeirra selskap, sál mín blíd! settú þig nidur litla tíd, greftrun þíns Herra gæt vel ad, gagnlaust mun ecki verda það.

9. Vid Jesú greftrun jeg fæ sjed, Jóseph og Nicódemus med; ádur þordu þeir ecki Krist, opinberlega ad játa fyrst.

10. Nú fá þeir nærsta nýjann dug, nóga djerfúng og styrkann hug, augljóslega svo allir sjá, elsku, sem Drottni hefdu á.

11. Rjúkandi trúar þerinn hér, helgur Andi svo vidnærer, ljómandi þar af ljósid skín, lífgar hann allt med krapti sín.

12. Huggist þeir nú, sem hjartad deigt, hafa og trúar megnid veikt, bidji um styrk og stedugt ged, stundi og læri Guds ord med.

13. Veit þú, Jesú! ad veik trú mín, vaxi daglega' og elskan þín, eblist svo med mér innvortes, ytra gód sjáist merki þess!

14. Annad þú líka merkja mátt, mislíkar Drottni' á engann hátt, þó heidurleg sé hér á jørd, holdi útvaldra líkser gjørd.

15. Mætast Guds Anda musteri, manns var rétt-kristins líkami, því má honum veitast virdíng rétt, vel med stillíng og hófi sett.

16. Erfis-dryckjur og ónýtt prjál, ecki á skyldt vid þetta mál, Heidíngja skickun heimskuleg, hæfir Kristnum á engann veg.

17. Ætíd þá sjer þú sálad hold, sett vera nidur í jardar mold, hriggur þú vert og hugsa brádt, hér vid þú líka skilja átt.

18. Lagt þegar nidur líkid sjer, láttú sem daudinn hvíli' ad þér, lángt máske ecki lídi' um það, legg eg þig eins í slíkann stad.

19. Gódi Jesú! fyrir greftrun þín, gef þú sídasta útfer mín, verdi farsæl og fridsom mér, frelsud sál nái dýrd hjá þér.

20. Í þridja máta huggun hrein, hér veitist mér á alla grein: Guds Sonar hold því greftrad var, greftrun minni til virdingar.

21. Helgum Guds bornum Herrans hold, helgadi bædi jord og mold; grefin því er vort svefn-hús sætt, svo má ei granda reidin hætt.

22. Svo ad lifa, eg sofni hægt, svo ad deyja, ad qvol sé bægt, svo ad greftrast, sem Guds born hér, gefdú sætasti Jesú! mér.

50. Sálmur.

Lagid: Eins og sitt barn, fadir ástargjarn.

Oldúngar Júda annars dags, inn til Pilatus's gengu strax, sógdu:

Herra! vér höfum mest, í huga fest, hvad sá falsari herma létst.

2. Eptir þrjá daga (ódt fyrir sann), uppríſa mun eg sagdi hann; vid slíku' er best ad leita lags, lát geyma strax, þessa gröf inntil þridja dags.

3. Máské líkid med leyndum hljódt, lærisveinar hans taki' um nótt, og lýdnum segi þad lyga skin; þá lýtst ei kyn, þó verdi sú villan verri' enn hin.

4. Pílatus víst þeim vardhald féck, vaktin strax út af stadnum geck, gröfinni blifu Herrans hjá, og svo til sjá, settu innsigli steininn á.

5. Gydínga herd var heiptin beisk, hjartans blindleiki' og villan treysk, þeim kunni' ei nægjast qvöl og bann, sem Kristur fann, líka daudann þeir lastu hann.

6. Fordast þú svoddan síblsku grein, framlidins manns ad lasta bein, sá daudi' hefir sinn dóm med sér, hverr helst hann er, sem best haf gát á sjálfum þér.

7. Gydíngar vildu veita rírd, vors Lausnara uppríſu dýrd, en Drottins vald og visdóms rád, þess vel féck gád, verk sitt fram qvæmdi víst med dád.

8. Hefdi ei vaktin geymt og gæt, grafarinnar, sem nú var rædt, orsök var meiri' ad efast þá, hvert upp réd stá, Drottinn vor Jesús daudum frá.

9. En þeir sjálfir, og er þad víst, upprisu Drottins hafa lýst, þó Kénnimenn Júda' af kaldri stygd, qvaldir af blygd, keyptu þá til ad bera lygd.

10. Öll svikrád manna' og atvik íll, ónýtir Drottinn þá hann vill, hans rád um eilífd stödugt stár, og stjórnin klár, slægdin dramblára slétt förgár.

11. Hvíli' eg nú sídast huga minn, Herra Jesú! vid legstad þinn, nær sem eg æti' ad greftrun þín, gledst sála mín, skélfing og ótti daudans dvín.

12. Sekrir mínar og syndir barst, sjálfur þegar þú píndur varst, uppá þad dóstú, Drottinn kjær! svo qvittnudust þær, hjartad því nýjann fegnud fær.

13. Þú grófst þær nidur í gröf med þér, gafst þitt réttlæti aptur mér, í hafsins djúp, sem skrifad finnst, þeim flengdir innst, um eilífd verdur ei á þær minnst.

14. Svo er nú syndin innsiglud nderaudi sála qvitt vid Gud, eilíft réttlæti

uppbyrjad, í annann stad, trúud manneskja þyggur þad.

15. Daudi þinn, Jesú! deydi þér, dárlega holdsins girnd í mér, grafin þín hylji glæpi mín, fyrir Guds augsýn, ebli mér styrk uppri̇san þín.

16. Stein-þró míns hjarta' úthoggvin sjest, heilagur Andi vann þad best, líndúk trúar eg læt í tje, minn Lausnare! ylmandi smyrsl ydranin sé.

17. Svo finni' eg hæga hvíld í þér, hvíl þú, Jesú! í brjósti mér, innsigli' heilagur Andi nú, med ást og trú, hjartad mitt, svo þar hvílist þú.

18. Dýrd, vald, virdíng og vegsemd hæst, vitska, makt, speki' og lofgjörd stærst, sé þér, ó Jesú, Herra hár! og heidur klár, Amen! Amen! um eilíf ár!

Prír adrir
Pislar-Sálmar,
qvednir af ødrum.

I.

Lagid: Sæti Jesú! sjá oss hér.

Daudans þúngu kraminn qvøl, á krossi hángir Jesús blídur. Frelsarinn, svo brædra bøl, bætti þjakast písla hrídum. Ei-líf gædskan út hann gefur, ansa qveinstaf Sonar tefur.

2. Æ! hans hjarta sáru sorg! sérhvers vinar huggun sneyddur, leid hann fyrir' allra ørg, afbrot, smádur vard og deyddur. Harma skál hann hlaut afdrecka, hann svo fengi' oss Gudi þecka.

3. Hverr fær qvøl íhugad þá, svo hjarta vikna þess ei mætti, og þó lída sekann sjá, synda þúngu ressíng ætti; en, hár lídur hei-lagleiki; hjartad klöckni, raustin veikist!

4. Hann leid fyrir heimsins synd, hád-úng, undir, bønd, qvalrædi. Hann, sann-nefndur lífsins lind, létst á tré vid daudans mædi. Fús hann dó og fól sinn anda, Fød-urs, hlýdinn, geymslu handa.

5 Gódi Jesú! gef ad mér, gleymist s'st sú elsfan megna, er saklausum þrýsti þér, þetta' ad lída minna vegna! minníng krossins qvalar þinnar, kostnad votti lausnar minna!

6. Gef eg mína gráti synd, gef eg medur varúd fagni, fridi og sæld; þín forgar-mind, sí-áminni best hvad gagni! eg vard keyptur; æru' og sóma, allt skal mannkyn Jesú róma!

7. Virdstú' af nád mér lídsemd ljá, ad líkjast þér og fylgja hradur, þér, sem létst mig lísi ná, lifa trúr og deya gladur! hátt þig prísa' um heiminn vídann, heidra nær eg dey og sídan!

8. Þad, Frelsari! vonar víst, vonar æ þinn endurleysti. Þú óvirdir veika síst, von, sem stydja þér eg treysti; þegar fjorí dauda dvínar, Drottinn! medtak sálu mína!

II.

Lagid: Adams barn! synd þín svo var stór.

Réttláti Gud! rannsaka mig, reyn hjarta mitt, eg kém fyrir þig; sjá! hvert eg heils er hugar, þá hugsa' um þína hjartans qvel, heitustu ást og písla böl, sút mína sálu bugar; Herra! þín píst mín heilsa sé! hvílík mistunar stórmerke, virdtist þú vereld sýna! hvenær hef' eg.

nóg hugleidt þad? hvenær best, sem gat vegsamad, af allri sál elsku þína?

2. Fridar-höfdíngi, hetja, rád, hins Hæsta kraptur, af Guds nád, herklæddist holdi' og blódi; heims synda-fórn svo ordinn ert, á sál flecklausri lídur snert, af eilífra eymda flódi; þinn vinur, sá þig sveik, er nær, sorg og ángist þitt hjarta slær, tekst upp Guds reidi tími, þér hugfellst, píst þig helvítisk skér: hjartans Fadir! ef mögulegt er, bikar sá burtu rými.

3. Sárheitt blód verdur sveiti þinn, þú sár-þjakast og máttfarinn, til jardar þér fletum fleygir; þú, Son hins Hæsta! bljúgur berst, þín bæn af ofraun þá þú skérst, ítrekud heyrist eigi. Af Gudi' í strídi styrktur þú, til straffs endalausfannstú nú; eilífdar ógn þig hrædir, sekt manna hlódst þig sjálfur á, í syndugra hendur gafst þig þá, gudlegu med þolgædi.

4. Þú, Guds réttláti' og sanni Son! sjálfur barst illvirkjanna laun, saklaus og sannheilagur, svo var þad fyrri fyrispád, framkom nú Drottins hjálpar-rád, vor fridar- og frelsis-dagur! íllþýdid þyrsti

í þitt blóð, offsann þín guddóms dygd afstóð, svo frelsast sálir kynnu; jeg þinn mordínga játa mig, Jesú! því allra synd á þig, hlóð Gud, svo frid vér finnum.

5. Allt til þræls mindar audvirdtist, en guddóms dygda-skarti lýst, æ er þitt ástar-hjarta; þolir svo hatur, háð og smán, hörmúngum, eymdum fullur, rán, mótst ecki mind Guds bjarta; þig, sem Gud hét oss, sáum vér, samt eckért er oss lysti' á þér, ei mind né fegurd frída, fyrir þér, ó Gud! athvarf mitt! andlit þeir jafnvel byrgja sitt, sáttmáls bern sjálf þig nída.

6. Ofstur það, sem Guts eilíft ráð, ályktad hafdi, hvert hans náð, hlód med harmqvælum vorum, fyrir misgjörðir fólksins þíns, fyrir sekt brotlegs mannakyns, qvalrædum kraminn sárum; í saklevsi þínu þegjande, þreytir þú veg ad krossins tré, sem lamb þad sláturs bídur; fús, líkt sem hetja hugprúdust, hels neyd, sem oss var maklegust, af ást til vor aumra lídur.

7. Eg mátti telja mín öll bein, mínar hendur þeir hafa med flein, og

fætur gegnum grafið; feitir umkríngdu
urar mig; ómildra hópur gladdi sig,
sína vild sjed að hafi; eg hrópa, en
mín hjálp er fjær, þeir hæða mig, sé
hann Guði kjær, hann klagi, hjálp
mun kanna! maðkur eg, ecki maður
er nú, mig í dauðans dupt leggur
þú, spott lýðsins, spé mannanna.

8. Bráð qvalaranna eg orðinn er,
eg hrópa, þú ei svarar mér; mig
yfirgefa allir; þjókuðum, sár þá þorst-
inn var, þeir rétta mér til svölunar,
beiskt edik blandað galli; sem vax mitt
hjarta' er sundursmelt, svo sem vatni
er mér úthellt, mín ángist er þeim
gleði: því yfirgafstú þjóninn þinn,
þrautmæddann, ó Guð minn! Guð
minn! af sálar súru erfiði.

9. Þú hnegir niður hefði þín, hróp-
ar: fullkomna borgun mín, þú deyr, jörð
dapur titrar; erfiði hef' eg aukið þér, ó
Drottinn! skélfdann hug eg ber, um píst
þína þenki bitra; hvað er eg, frelsi að
fékkstú mér? æ! fengi' eg heitast þackað
þér, sjá Drottinn! vægð mér sekum; þín
hjartans ást skal hvetja mig, að hlýðnast

þér, svo aldrei þig, særi með syndum frekum.

10. O! hvílík písla eilífra, eptirbið munu þeim tortýna, sem forsmá forþénun pína; þeim; sem ei stunda' í sannri trú, senda ástgjef að þeckjast nú, til þýngra dóms þíns er pína; synda-þjónum, er sífeldt þig, með syndum smána', en játa sig, forþénun þinni treysta; hverr o.d. þín smáir elskar síst, hverr ei þig elskar dæmist víst, qvöl þín hann kann ei hreysta.

11. Þú hefir heitið hjáslod mér, til helgunar svo eg í þér, ávext stadfastur færi; þín heileg píst mig huggar ein, hvenær sem synda banvænt mein, samvitsku hrædda særir; gjör mig brennandi' í bæn og trú, bind mig í elsku við þig nú, þitt dæmi gef eg geymi; veri þín qvel mín vörn í neyd, í velgengni stod, hlíf í deyd, og huggun efsta' í heimi.

III.

Lagið: Hjartað, þánkar, hugur, sinni.

O minn Jesú! öll þín pína, alla sefar hrigð og neyð, huggast eg, þá

hörmúng þína, hugsa um og beiskann deyð; til lausnar allt því leiðstú mér, lát mig aldrei gleyma þér! þér, sem synda-sekt barst mína, saklausann þá léist þig pína.

2. Ef mér flýgur synd í sinni, svikult mín ef freistar höld, þú æ sért mér þá í minni, þar við krossinn stóðst á fold, hræddur, qvalinn, hatadur, huggun vina ersneyddur, fjetur synda' eg sæ þá slitið, og fullur viknun til þín litið.

3. Heims ef lyst mig glisleg ginnir, glæpa fram á 'breidann veg, gjálífis að glaum' eg sinni, gedhraustur, nei, segi eg; heims lyst Jesúm hengdi' á tréð; hins réttláta qvaldi geð, burt holds lyst úr brjósti mínu, bjó hún Lausnaranum pínu.

3. Ef mér ógnar ótti' og mæða, eg þá Jesú! með þér líð, mig þau ecki megna' að hræða, minnist eg þitt dauða stríð, þitt mér kénndi þolugt geð, þolinmæði' að sigra með; æ! eg vil þér eptir feta, efl mig bæði' að vilja' og geta.

5. Og þó hel á fund minn fari, fullöruggur samt er eg; þú, mín vernd og

minn Lausnari, máttir gánga sama veg; og þú vegsemd ávannst þér, en fékkst stad tilbúid mér, í þíns Födurs fridar ríki, finnst þar eckert bel né sýki.

6. Jesú! sál opt minntú mína, ad minna vegna blód þitt rann, kross þinn dauði, qvel og pína, qvittun synda' og lausn mér vann; þá skal öll mín æfi stund, offrud þér; en hels vid blund. þig mitt andvarp efsta prísa, upp ti dýrdar holdid rísa.

